

DESPRE ANTIHRIST ȘI LUCRAREA SA ÎN LUME

Ieromonah Martirie Păduraru

www.mirem.ro

Coperta I

*Măsurarea templului, moartea și învierea lui Ilie și Enoh,
Antihristul și cele șapte trâmbițe*

Miniatura abundă în detalii. În colțul din dreapta sus, Sfântul Evanghelist Ioan primește trestia (cu care va măsura templul) de la Hristos, Care cu suflarea gurii Sale pogoară foc peste un grup de împărați ai lumii și mai-mari (apostați) ai Bisericii. Șase din cei douăzeci și patru de bătrâni sunt purtați de nori și poartă coroanele biruinței în timp ce se roagă lui Hristos.

În colțul din dreapta sus, Sfântul Ioan aruncă un om peste zid, în curtea din afara templului. Înțelesul este desprins din Capitolul 11.2: *„Iar curtea cea din afară a templului, scoate-o din socoteală și n-o măsoara, pentru că a fost dată neamurilor, care vor călca în picioare cetatea sfântă patruzeci și două de luni.”*

În partea stângă-jos este zugrăvită tăierea capetelor celor doi prooroci, Ilie și Enoh. După omorâre, sufletele înconjurate de îngeri ale celor doi se ridică la ceruri, în timp ce un cutremur devastează cetatea.

În centru miniaturii tronează Antihrist, îmbătrânit în rele, alături de un grup de adepți ce-și împart bogățiile acestei lumi. Focul gurii lui Hristos străbate peste capetele acestora, înaintea tronului Vrajmașului.

În centru jos, un apostat se închină Antihristului în opoziție cu doi creștini ce ispitiți de diavoli fiind, proslăvesc moartea muceniceasă a proorocilor.

Mulțumim

Prea Cucernicului Părinte Theodoros Zisis, distins profesor al Facultății de Teologie Ortodoxă din Tesalonic, pentru bunăvoința de a ne acorda dreptul și binecuvântarea publicării acestei lucrări apologetice, spre slava Bisericii Ortodoxe de pretutindeni.

SĂVÂRȘIREA LUMII ȘI A ISTORIEI

Traversând toate schimbările și toate mutațiile pe care le suportă, întreaga Creație se grăbește spre săvârșirea ei. Fiecare zi și fiecare noapte, toți oamenii, iar cu ei și după ei toată Creația, se grăbesc spre ultima zi, aceea ce va marca sfârșitul lumii și a istoriei omenirii. Toate zilele, asemenea pâraurilor limpezi, și toate nopțile, asemenea întunecatelor fluvii, aleargă să se zdrobească și să se azvârle în prăpăstiile și văgăunile existenței, ducând cu sine fiecare ființă și toată Creația spre această ultimă zi, în care vor veni să se adune și să se amestece toate valurile lor. Tot ceea ce a trăit și tot ceea ce trăiește în această colivie a timpului trebuie să ajungă la această ultimă zi, pentru a eșua la aceste maluri abrupte.

Tot ce e lumesc poartă în sine sămânța morții, a *sfârșeniei*. Nu este nici ființă nici lucru care să nu ducă cu

sine această zi finală, prin trecerea timpului, în întinderea spațiului. Toată existența va tinde spre acest sfârșit de timp, de aceea Sfânta Revelație îi dă numele “ziua cea de apoi”¹ sau “ziua cea mare”². Și deoarece Dumnezeu a fixat această zi când va veni să judece lumea³, ea se mai numește “ziua judecății” – ἡμέρα κρίσεως⁴, “ziua mâniei și a arătării dreptei judecăți a lui Dumnezeu”⁵. Dar cum toată judecata a dat-o Fiului⁶, Fiul trebuie să se arate întru strălucire, ca Judecător, iar această zi se mai numește ziua Fiului Omului⁷, “ziua Domnului”⁸, “ziua lui Hristos”⁹ “ziua domnului nostru Iisus [Hristos]”¹⁰, “ziua judecății și a pieirii oamenilor necredincioși”¹¹.

În acea zi a cărei importanță este decisivă, Domnul va pronunța verdictul ultim și definitiv pentru toată istoria lumii și a omului, pentru toți oamenii împreună și pentru fiecare în parte. Este ca și atunci la desăvârșirea creării lumii, când Domnul a privit totalitatea ființelor și lucrurilor pe care le crease și și-a pronunțat verdictul zicând că *erau foarte bune*¹²; tot așa în ziua Judecății de Apoi, El va privi toate ființele și lucrurile, la sfârșitul

¹ Ioan, 6: 39, 40, 44; 11: 24; 12: 48.

² Fapte, 2: 20; Iuda, 6.

³ Fapte, 17: 31.

⁴ Matei, 10: 15; 11: 22, 24; 12: 36; II Petru, 2: 9; 3: 7; Ioan, 4: 17.

⁵ Romani, 2: 5.

⁶ Ioan, 5: 22.

⁷ Luca, 17: 22, 24, 26.

⁸ II Petru, 3: 10; I Tesaloniceni, 5: 2; v. Ezdra, 13: 5; Isaia, 2:12; Ioil, 2: 31; Sofonie, 1: 14; Maleahi, 4: 1.

⁹ Filipeni, 1: 10; 2: 16.

¹⁰ II Corinteni, 1: 14.

¹¹ II Petru, 3: 7; I Corinteni, 1: 8; 5: 5.

¹² Facerea, 1: 31.

călătoriei lor pe cărările istoriei, pentru a-și pronunța judecata asupra tuturor și asupra fiecăruia în parte.

Atunci va separa definitiv binele de rău, atunci va trasa între ele o barieră de netrecut. Atunci El va pronunța verdictul definitiv pentru toate valorile omenești, atunci El va cântări cu foarte sensibile și exacte balanțe ale dragostei Sale și ale dreptății Sale toate faptele oamenilor, toate gândurile lor, toate dorințele lor, toate cuvintele lor. Atunci *va fi săvârșită taina lui Dumnezeu - τὸ μυστήριον τοῦ Θεοῦ*¹³ - privind omul, creația, lumea, universul; atunci când toate cele bune și tot ce e bun vor moșteni fericirea veșnică, raiul veșnic, iar toate cele rele și tot ce e rău vor merita chinul veșnic, iadul veșnic.

¹³ Apocalipsa, 10: 7.

VREMEA ȘI SEMNELE CELEI DE-A DOUA VENIRI A LUI HRISTOS

Precum vremea și-a început existența prin Hristos, tot așa se va împlini prin El: ultima zi a vremii va fi, în același timp, ziua celei de-a Doua Veniri a lui Hristos. În această zi ieșită din comun, timpul se va opri; atunci se va confirma acest minunat cuvânt din Sfânta Revelație, *că timp nu va mai fi*¹⁴.

În chip tainic, vremea se va scufunda în veșnicie. Chiar dacă Sfânta Scriptură ne-a dezvăluit cu claritate tot ce trebuie să fie în această ultimă zi, clipa însăși în care va veni nu ne-a fost descoperită. Aceasta a rămas ascunsă în adâncimile de necuprins ale tăcerii Dumnezeiești și constituie taina de nepătruns a lui Dumnezeu. Această taină a rămas ascunsă și îngerilor, nu numai oamenilor, și stă în lumina de nepătruns a atot-științei Dumnezeiești.

¹⁴ Apocalipsa, 10: 6.

Când Apostolii L-au întrebat deschis asupra acestui lucru, Mântuitorul a răspuns:

„Iar de ziua și de ceasul acela, nimeni nu știe, nici îngerii din ceruri, nici Fiul, ci numai Tatăl.”

Această taină nu le-a fost descoperită Apostolilor, chiar dacă între Învierea și Înălțarea Sa la ceruri El le-a descoperit tainele iconomiei Dumnezeiesc-omenești ale mântuirii și le-a vorbit despre Împărăția lui Dumnezeu¹⁵.

Și atunci când l-au întrebat: *Doamne, oare, în acest timp vei așeza Tu, la loc, împărăția lui Israel? El a zis către ei: Nu este al vostru a ști anii sau vremile pe care Tatăl le-a pus în stăpânirea Sa*¹⁶.

Chiar marelui Apostol al neamurilor, Pavel, căruia taina Evangheliei lui Hristos i s-a dat în cunoștință prin descoperire de către Domnul Însuși¹⁷, nici lui nu i-a fost descoperită taina momentului la care v-a veni cea de-a Doua Judecată, ziua celei de-a Doua Veniri a lui Hristos. El scrie creștinilor Tesalonicului:

*Iar despre ani și despre vremuri, fraților, nu aveți nevoie să vă scriem, Căci voi înșivă știți bine că ziua Domnului vine așa, ca un fur noaptea*¹⁸.

Iată care este Buna Vestire adusă de Apocalipsă: Domnul va veni a doua oară. Nu știm când: în adâncimea dragostei Sale Dumnezeiești, Dumnezeu ne-a ascuns

¹⁵ Fapte, 1: 3.

¹⁶ Fapte, 1: 6, 7.

¹⁷ Efeseni, 3: 3; Galateni, 1: 12.

¹⁸ I Tesaloniceni, 5: 1, 2; v. II Petru, 3: 10.

clipa celei de-a Doua Veniri, pentru ca noi, așteptând întoarcerea Mântuitorului, să putem priveghea ziua și noaptea asupra noastră, cu ajutorul sfințelor virtuți. Aceasta este semnificația avertismentului pe care Mântuitorul l-a dat ucenicilor:

Privegheați, deci, că nu știți în care zi vine Domnul vostru¹⁹. Drept aceea, privegheați, că nu știți ziua, nici ceasul când vine Fiul Omului²⁰.

Caracterul neașteptat al celei de-a Doua Veniri este în mod providențial folositor adevăraților creștini, dar nu și pentru aceia care și-au lăsat sufletul să slăbească, **îngăduind ispitelor să le umbrească conștiința și să se umple de patimi, devenind astfel victima “nesimțirii celei împietrite”²¹**. Această nepăsare și această nesimțire împietrită a oamenilor se vor dovedi cu ocazia celei de-a Doua Veniri a Domnului Hristos, asemenea nepăsării și nesimțirii împietrite de care dădeau dovadă contemporanii lui Noe, căci după cuvintele Mântuitorului:

Și precum a fost în zilele lui Noe, așa va fi și venirea Fiului Omului, Căci precum în zilele acelea dinainte de potop, oamenii mâncau și beau, se însurau și se măritau, până în ziua când a intrat Noe în corabie, Și n-au știut până ce a venit potopul și i-a luat pe toți, la fel va fi și

¹⁹ Matei, 24: 42; v. 24, 44, 50; Marcu, 13: 33-35; Luca, 12: 35-40; 17: 24-30.

²⁰ Matei, 25: 13.

²¹ Rugăciune dinaintea somnului: a 7-a rugăciune, în care creștinul ortodox se roagă astfel: “Doamne, izbăvește-mă de toată neștiința/nesimțirea, uitarea, neîndrăznirea/îngustimea de suflet și de nesimțirea cea împietrită.”

venirea Fiului Omului²². De aceea și voi fiți gata, că în ceasul în care nu gândiți Fiul Omului va veni²³.

Pentru că trăiau potrivit cu această povață al Mântuitorului, Apostolii au transmis-o creștinilor:

Fraților, (...) venirea Domnului s-a apropiat²⁴, sfârșitul tuturor s-a apropiat²⁵, este ceasul de pe urmă²⁶.

Deși Domnul ne-a lăsat, pentru mântuirea noastră, să nu cunoaștem ceasul celei de-a Doua Veniri, El nu ne-a lăsat în neștiința semnelor care vor trebui să o preceadă și a prevestirilor care ne vor îngădui să prevedem apropiata Sa venire. Iată care sînt acele semne: **propovăduirea Evangheliei la toate neamurile și la toată făptura; întoarcerea lui Israel la Hristos; venirea Antihristului; mari cutremure între popoare și în natură: războaie, revoluții, foamete, inundații, cutremure de pământ și mari semne pe cer.**

Predicarea Evangheliei printre neamuri și tot ce le va pricinui aceasta vor constitui semnalul celei de-a Doua Veniri a Mântuitorului, după propriile Sale cuvinte:

Și se va propovădui această Evanghelie a împărăției în toată lumea spre mărturie la toate neamurile; și atunci va veni sfârșitul²⁷.

²² Matei, 24: 37-39.

²³ Matei, 24: 44.

²⁴ Iacob, 5: 7, 8.

²⁵ I Petru, 4: 7.

²⁶ I Ioan, 2: 18.

²⁷ Matei, 24: 14.

*Ci mai întâi Evanghelia trebuie să se propovăduiască la toate neamurile*²⁸, **ceea ce nu înseamnă că toate neamurile o vor primi**, ci, cum arată cuvintele următoare: *mărturie la toate neamurile*, ele vor să zică: mărturie în fața tuturor neamurilor de dragostea lui Dumnezeu pentru ele, mărturie despre jertfa de răscumpărare a Fiului lui Dumnezeu, mărturie despre Biserică și despre întregul minunatei iconomii Dumnezeu-omenești a mântuirii în ele și îndeobște despre toate adevărurile Dumnezeiești în ele.

Această mărturie adusă înaintea tuturor neamurilor în adevărul Evangheliei celei ortodoxe a Bisericii celei adevărate, va arăta, după cuvintele Apostolului neamurilor, *tot numărul neamurilor - τὸ πλήρωμα τῶν ἐθνῶν*²⁹ - adică al „tuturor păgânilor prevăzuți de Dumnezeu” să intre în Biserică.

Atunci când ceilalți vor cunoaște „evanghelia dreptății”, se vor ridica sub influența demonilor împotriva Evangheliei, vădind astfel câți oameni sînt cuprinși de rău, câți sînt sclavii minciunii și păcatului, câți sînt instrumentele răului satanic împotriva veșnicului Dumnezeu al binelui³⁰. Și în această luptă generală pentru și împotriva Evangheliei, un moment culminant va fi, după cuvintele Apostolului, când *întregul Israel se va mântui*³¹, și atunci se va împlini ce a proorocit glasul Vechiului Testament:

²⁸ Marcu, 13: 10.

²⁹ Romani, 11: 25.

³⁰ v. Matei, 24: 9.

³¹ Romani, 11: 26.

„Pentru Sion El va veni ca un Mântuitor, pentru cei din Iacov care se vor căi de păcatele lor”.

Întoarcerea lui Israel la Hristos³², precum mai înainte a vestit proorocul Maleahi, se va împlini prin profetul Ilie Tezvitianul, care împreună cu Enoh se va coborî din cer în ziua lui Antihrist, luptând împotriva lui pentru dreptatea Evangheliei lui Hristos³³.

Pentru a se împotrivi răspândirii Evangheliei lui Hristos, râvnitorii răului vor încerca să răspândească și să împrăștie răul sub toate chipurile cu putință. Pentru a împiedica răspândirea Evangheliei, ei vor mobiliza toate minciunile, toate relele, toate silniciile și toate grozăviile și le va întărâta împotriva creștinilor, pentru a-i înșela, dacă este cu putință, și pe cei aleși. Creștinii slujitori ai răului vor spori în rău; și într-o picătură de miere va încăpea otrava răului; răul se va masca sub măști prea încântătoare; vor spori fărădelegile până la grozăvii; se vor scufunda în adâncurile sufletelor vrăjmașilor lui Hristos; dezlănțuirea răului va provoca cutremure în ei, îi va submina și îi va face să se ridice într-o hulă nerușinată împotriva a tot ce este a lui Hristos; “iadul care rânjește” – atot-rânjitorul iad va lua în răs tot ce este a lui Dumnezeu. Taina răului va fermeca mult, îi va tâmpi; prin lumina sa mincinoasă și reușita vremelnică, răul va sminti pe mulți.

Toată această abundență a răului pe care Apostolul o numește „taina fărădelegii” – *τὸ μυστήριον τῆς ἀνομίας* – este opera fiilor pierzării³⁴ care luptă împotriva a tot ce

³² v. Maleahi, 4: 5-6.

³³ v. Sfântul Ioan Damaschin, Dogmatica, IV, 26.

³⁴ II Tesaloniceni, 2: 7.

este a lui Hristos și a tot ce este a lui Dumnezeu, lucrând astfel încât să despartă pe oameni de Domnul Hristos.

Împotriva tainei lui Dumnezeu, împotriva tainei lui Hristos – adică împotriva Bisericii – se ridică taina lui Satan, adică taina răului. Sub o meșteșugită mască, în ziua de pe urmă răul va lucra cu viclenie prin intermediul hristoșilor mincinoși și proorocilor mincinoși³⁵.

Vorbind de acele vremuri, Mântuitorul le descrie astfel:

Căci mulți vor veni în numele Meu, zicând: Eu sînt Hristos, și pe mulți îi vor amăgi³⁶. Și mulți prooroci mincinoși se vor scula, și vor amăgi pe mulți³⁷.

Și Sfântul Apostol Pavel, în viziunea sa profetică, lămurește aceste cuvinte ale Mântuitorului prin următoarele:

Dar Duhul grăiește lămurit că, în vremurile cele de apoi, unii se vor depărta de la credință, luând aminte la duhurile cele înșelătoare și la învățăturile demonilor³⁸.

Având ruinată chiar și conștiința prin minciună, ei vor umbla după poftele lor, batjocorind tot ce este a lui Hristos³⁹. Înșelați de către rău, vor ridica război Creștinilor, nu vor mai asculta învățătura sănătoasă,

³⁵ Matei, 24: 24.

³⁶ Matei, 24: 5.

³⁷ Matei, 24: 11.

³⁸ I Timotei, 4: 1.

³⁹ v. I Timotei, 4: 5; II Petru, 3: 3; Iuda, 18.

grămădindu-și învățători după poftele lor, care îi vor înșela; Și își vor întoarce auzul de la adevăr și se vor abate către basme⁴⁰.

Contemplând ultimele zile cu pătrunderea lui cerească și dumnezeiesc-omenească, Apostolul Pavel scrie lui Timotei:

Și aceasta să știi că, în zilele din urmă, vor veni vremuri grele; Că vor fi oameni iubitori de sine, iubitori de arginți, lăudăroși, trufași, hulitori, neascultători de părinți, nemulțumitori, fără cucernicie, Lipsiți de dragoste, neînduplecați, clevetitori, neînfrânați, cruzi, neiubitori de bine, Trădători, necuviincioși, îngâmfăți, iubitori de desfătări, mai mult decât iubitori de Dumnezeu, Având înfățișarea adevăratei credințe, dar tăgăduind puterea ei⁴¹.

Răul se va amplifica, va submina națiunile și împărățiile, se va ridica neam peste neam și împărăție peste împărăție; vor fi foamete și inundații, grozăvii și revolte⁴²:

Căci va fi atunci strâmtorare mare, cum n-a fost de la începutul lumii până acum și nici nu va mai fi⁴³. Iar din pricina înmulțirii fărădelegii, iubirea multora se va răci, Atunci mulți se vor sminti⁴⁴.

⁴⁰ II Timotei, 4: 3, 4.

⁴¹ II Timotei, 3: 1-5.

⁴² v. Matei, 24: 6, 7; Luca, 21: 11; Marcu, 13: 8.

⁴³ Matei, 24: 21.

⁴⁴ Matei, 24: 12, 10.

Urâciunea pustiirii va sta în locul cel sfânt⁴⁵, *Dar Fiul Omului, când va veni, va găsi, oare, credință pe pământ*⁴⁶?

⁴⁵ v. Matei, 24: 15.

⁴⁶ Luca, 18: 8.

ANTIHRIST ȘI LUCRAREA SA ÎN LUME

Toate aceste fețe ale răului, strălucirea sa, imensitatea sa, cu toată vraja pe care o exercită prin atâtea minuni mincinoase, se adună, se întrupează și iau formă în persoana Antihristului, care reprezintă în întregime opusul desăvârșit al binelui Dumnezeuiesc, personalizat în Domnul Hristos și ucenicii săi.

În persoana Antihristului, răul își va atinge culmea sa pe pământ; va fi un rău genial și inimitabil. Toate răutățile din lume, ascunse în adâncul sufletelor omenști și a perversității drăcești, el le va aduna și le va reuni întru sine, apărând astfel ca împăcare a răului, ca universalitate a răului, ca zeu al răului, ca răul desăvârșit.

Va fi întru totul opusul al lui Hristos; pe cât Hristos e Binele întrupat și Adevărul, pe-atât el se va sforța să fie răul întrupat și minciuna; pe cât Hristos este Binele

absolut, pe-atât și el se va sili să fie răul absolut; Hristos i-a dat lumii Evanghelia; el se va strădui să-i dea lumii anti-evanghelia; în el se va sălășlui diavolul deplin, la fel cum în Hristos sălășluiește Dumnezeu deplin. Va fi întru totul vrăjmașul până la moarte al lui Hristos, sfortându-se din toate puterile să-l submineze pe Hristos peste tot, pentru a-L înlocui cu el însuși.

În el se va arăta pe de-a-ntregul și cu totul fără de rușine, toată perversitatea satanică, care a fost adunată de-a lungul veacurilor în oameni, toată pofta și toată ura care îl însuflețește pe Satan împotriva lui Dumnezeu.

Aceasta implică o revoltă totală împotriva lui Dumnezeu, lupta cea mai de pe urmă a omului cu Dumnezeu. Se va descoperi a fi vrăjmașul cel mai hotărât a lui Dumnezeu și a lui Hristos, atât cât firea omenească, aflată sub puterea lui Satan și a înboldirilor sale, se poate aprinde în lupta cea mai de pe urmă care a pornit-o împotriva Treimii celei Sfinte.

Tot ceea ce i se poate împotrivi lui Hristos, tot ceea ce este latent sau clocotește în oameni, ca și tot ceea ce a ieșit și se va descoperi, toate acestea le va aduna întru sine, le va ascuți pentru întrarmarea sa împotriva Domnului Hristos. Desigur că înainte de el au fost, sînt și vor veni mulți antihriști, căci după cuvintele Apostolului dragostei, este antihrist tot cel ce tăgăduiește că Iisus este Mesia, Mântuitorul⁴⁷, tot cel ce nu primește întruparea lui Dumnezeu în Hristos⁴⁸, și tot cel ce nu mărturisește Sfânta Treime⁴⁹. Dar toți acești antihriști nu sînt de fapt decât înainte-mergătorii Antihristului, cel ce trebuie să se

⁴⁷ I Ioan, 2: 22.

⁴⁸ I Ioan, 4: 2-3; II Ioan, 7.

⁴⁹ I Ioan, 4: 22-23.

arate înainte de sfârșitul lumii, în vederea înfruntării decisive cu Biserica lui Hristos⁵⁰. Marele Văzător al tainelor, Sfântul Ioan Teologul, el care mai mult decât orice alt om a văzut pe Dumnezeu și pe diavol, raiul și iadul, taina binelui și taina răului, face bine distincția între acest Antihrist și mulțimea celorlalți antihriști, și o exprimă astfel: *„vine Antihrist, iar acum mulți antihriști s-au arătat”*⁵¹.

Scrie Sfântul Ioan Damaschin:

*„Trebuie să se știe că Antihristul trebuie să vină. Deși antihrist e tot cel ce nu mărturisește că Fiul lui Dumnezeu s-a întrupat, că este Dumnezeu întreg și s-a făcut om întreg fără a înceta să fie Dumnezeu, se numește Antihrist în adevăratul sens al cuvântului cel care trebuie să vină înainte de sfârșitul lumii”*⁵².

Antihristul va fi un om cu trup și suflet, și ca atare va fi prea-desăvârșita personificare a răului om-Satan. Va lucra ca om, se va adresa oamenilor ca semenilor săi, le va vorbi în numele omului, în numele a ceea ce este omenesc, pur omenesc, în maniera lui Nietzsche: *Menschliches, all zu Menschliches* (omenesc, prea omenesc); le va vorbi în numele său propriu și mulți îl vor asculta.

Astfel se va împlini proorocia pe care Mântuitorul a făcut-o despre Antihrist: *Eu am venit în numele Tatălui Meu, și nu m-ați primit; dacă altul va veni în numele său, pe acela îl veți primi*⁵³.

⁵⁰ II Tesaloniceni 2: 3-12.

⁵¹ I Ioan, 2: 18.

⁵² Dogmatica, de sfântul Ioan Damaschin, IV, 26.

⁵³ Ioan, 5: 43.

Ca om, Antihrist se va deosebi de ceilalți oameni printr-o capacitate uriașă de a păcătui, printr-o dragoste nelimitată pentru rău, printr-o ură inexprimabilă și printr-o vrăjmășie totală pentru Hristos Dumnezeu. Va fi încarnarea răului, dar nu încarnarea Diavolului, căci Diavolul nu se poate încarna în om.

După Sfântul Ioan Damaschin:

Nu va fi Diavolul însuși care a devenit om, în felul în care Domnul s-a făcut om – să nu fie – ci va fi un om născut din desfrânare și însumând toată lucrarea lui Satan. Cunoscând dinainte toată perversitatea viitoare a voinței sale libere, Dumnezeu îi va permite în fapt Diavolului să intre în el⁵⁴.

Primindu-l de bună voie pe Satan în sine, Antihristul se va da de voie silnicei stricăciuni, așa de intim unindu-se cu ea, încât va deprinde cu drag răul și păcatul, până la a se face în întregime păcat și a fi prin excelență *omul păcatului*, prin urmare *fiul pierzării*⁵⁵, căci se va da morții atât pe sine însuși, cât și pe ucenicii săi, moarte care nu va cunoaște nici o înviere.

Logica răului și a păcatului își va găsi în el cel mai priceput dintre apologeți; va ști să mascheze genial răul sub aparența binelui, făcând viclenește ca veninul morții să pară mierea nemuririi; va ascunde cu pricepere trăsăturile hidoase ale răului prin pretinse minuni și semne, în timp ce printr-un tur de magie va reda

⁵⁴ Dogmatica, de sfântul Ioan Damaschin, IV, 26. Sfântul Ioan Hrisostom spune că Antihrist va fi „om care va primi toată puterea lui Satan”. Din II Tesaloniceni, Omilia III, 2.

⁵⁵ II Tesaloniceni, 2: 3.

voluptățile păcatului indecent de atractive, ca să corupă mulțimile și să le piardă sufletele⁵⁶. Ațâțat de Satan, amorul său propriu se va aprinde într-un orgoliu satanic atât de învăpăiat, că se va proclama el însuși Dumnezeu, înălțându-se mai presus de tot ce se numește Dumnezeu, dându-se pe sine drept Dumnezeu⁵⁷. În el vor aduna și se vor reuni toate puterile apostaziei⁵⁸, așa încât să se așeze el în templul lui Dumnezeu, dându-se pe sine drept Dumnezeu⁵⁹. Împotriva tainei drepte credințe el va institui taina fărădelegii⁶⁰, cu toate adâncurile satanei⁶¹, atracțiile înșelătoare și farmecele deșarte.

Dezdumnezeirea sa Antihristul și-o va arăta îndeosebi prin aceea că va călca toate legile Dumnezeiești, ca să împărătească fărădelegea, pentru a faptui mii de fărădelegi, și a încuraja și pe alții s-o facă; de aceea Sfântul Apostol îl numește și el, cu o poreclă aparte și deosebit chibzuită, *cel fără-de-lege - ó áνομος*⁶².

Deliberat, cu îndărătnicie și fanfaronadă, va căuta să se îndepărteze de Domnul Iisus Hristos și de Adevărurile Sale veșnice, lucrând din toate puterile să-i facă și pe alții să se îndepărteze. De aceea Sfântul Apostol îl numește pe

⁵⁶ v. II Tesaloniceni, 2: 9-12.

⁵⁷ II Tesaloniceni, 2: 4.

⁵⁸ Sfântul Irineu, *Împotriva ereziilor*, V, 25, 29.

⁵⁹ II Tesaloniceni, 2: 4. Prin "Templul lui Dumnezeu", Sfântul Ioan Damaschin înțelege Templul evreilor din Ierusalim (*Dogmatica, IV, 26*). Sfântul Ioan Hrisostom scrie că "se va înscăuna în Templul lui Dumnezeu – dar la fel și pretutindeni în biserici". (ad. loc.) Fericitul Teofilact scrie că "El se va înscăuna în Templu, dar și în toate bisericile și templele lui Dumnezeu".

⁶⁰ I Timotei, 3: 16; II Tesaloniceni, 2: 7.

⁶¹ Apocalipsa, 2: 24.

⁶² II Tesaloniceni, 2: 8, din Sfântului Ioan Hrisostom, din II Tesaloniceni, Omilia III, 7.

el și întreaga sa lucrare, *apostazie* [*ἡ ἀποστασία*]⁶³, pe bună dreptate, căci Antihristul va personifica pe de-a-ntregul și desăvârșit toată apostazia care urmărește să ne îndepărteze de Hristos, Dumnezeuul nostru.

Toată împotrivirea lui Satan și a omului față de Dumnezeu va atinge în el perfecțiunea, de i s-a atribuit profeticul nume *Potrivnicul* - *ὁ ἀντικείμενος*⁶⁴, adică: Potrivnicul lui Dumnezeu - *ἀντίθεος* = anti-Dumnezeu = împotrivă-Dumnezeu⁶⁵. Va fi un meșter neîntrecut în a-i adresa blasfemii lui Dumnezeu, și pentru aceasta se zice de el în Apocalipsă:

*Va deschide gura sa pentru a huli pe Dumnezeu, și casa sa, și pe cei ce locuiesc în cer*⁶⁶.

Duhul de luptă pe care-l va purta Antihrist împotriva lui Hristos va fi dirijat împotriva trupului Lui dumnezeiesc-omenesc - adică împotriva Bisericii, una, sfântă, sobornicească și apostolească - și împotriva Dumnezeirii în Treime care sălășluiește în Biserică. Căci lupta pe care o duce împotriva Bisericii este împotriva Sfintei Treimi pe pământ⁶⁷. Iată care este de fapt Buna Vestire, care este mai presus de toate Bunele Vestiri: în Biserică totul și toate sînt și se fac de la Tatăl prin Fiul în Duhul Sfânt.

⁶³ II Tesaloniceni, 2: 3; I Timotei, 4: 1; Iuda, 18, 19.

⁶⁴ II Tesaloniceni, 2: 4.

⁶⁵ Sfântul Ioan Hrisostom scrie că Antihristul va fi potrivnicul lui Dumnezeu - *ἀντίθεος*, care îi va înlătura pe toți zeii și va poruncit să fie închinat în locul lui Dumnezeu. (ibidem)

⁶⁶ Apocalipsa, 13: 6.

⁶⁷ v. I Ioan, 2: 22, 23.

SATANA ȘI ANTIHRIST

Pentru toate mădularele Bisericii, împlinirea mântuirii este întreimificarea îndumnezeită. Potrivnic al Dumnezeirii Treimice, Antihrist va fi potrivit a tot ce este Dumnezeiesc, a tot ce este Dumnezeu-omenesc în Biserică, străduindu-se din toate puterile să-L îndepărteze pe Dumnezeu pentru a-I lua locul în lume⁶⁸. Pentru ca să-i înșele și pe cei aleși, acest pretins Dumnezeu va folosi tot felul de înșelătorii, de false minuni și semne. Pentru aceasta el va conta și pe sprijinul puterilor Satanei, căci întreaga sa lucrare se va desfășura cu ajutorul lui Satan - *κατ' ἐνεργείαν τοῦ Σατανᾶ* - va fi

⁶⁸ II Tesaloniceni, 2: 4.

*lucrarea lui satan, însoțită de tot felul de puteri și de semne și de minuni mincinoase*⁶⁹.

Sfântul Chiril al Ierusalimului a scris că Satan se va folosi de Antihrist ca de unealta sa, dar că el va lucra personal – *αὐτοπροσώπως* - prin acest instrument. Știind că la Judecata de Apoi nu va fi chip de iertare pentru el, Satan vrea să intre în război deschis, și nu prin intermediul slugilor sale, cum îi este obiceiul, ci să înceapă el însuși o campanie prin intermediul lui Antihrist, cu Hristos și cu creștinii, prin mijlocirea semnelor scornite și a minunilor mincinoase.

Fiind el însuși tatăl minciunii, Satan va înșela închipuirea oamenilor prin arătări înșelătoare, și oamenii vor crede că într-adevăr vor fi văzut învierea morților, când de fapt mortul nu va fi înviat, îi va face să creadă că vor fi văzut șchiopii mergând și orbii văzând, când în realitate nu va fi fost vindecare⁷⁰.

Satan îi va da iubitului său Antihrist *puterea lui și scaunul lui și stăpânire mare*⁷¹, el va lucra cu toată viclenia, mergând până a se *preface în înger al luminii*⁷² pentru a câștiga un cât mai mare număr de ucenici:

Va veni ca un nelegiuit, sub o înfățișare care îi va îngădui să înșele pe toată lumea, va veni sub chipul smereniei, al blândeții, se va pretinde victimă a nedreptății, scârbit de idoli, va lua înfățișarea evlaviei, a bunătății, va fi prietenul săracilor, amabil cu toți; dar va ști să ia și hotărâri

⁶⁹ II Tesaloniceni, 2: 9.

⁷⁰ Cateheza XV, 14. v. Sfântul Ioan Hrisostom, *II Tesaloniceni, Omilia IV*, 1.

⁷¹ Apocalipsa, 13: 2.

⁷² II Corinteni, 11: 14.

meșteșugite ca să placă tuturor, pentru ca toți oamenii să-l iubească. Va înșela lumea până ce își va fi stabilit domnia. Mai mult, va face semne mari și minuni ca să intimideze [...] Și fiindcă multe clase sociale și neamuri îi vor aprecia calitățile și puterea, toți îl vor accepta în unanimitate, într-un singur gând, și-l vor proclama rege cu bucurie, repetându-și între ei: oare am fi putut găsi un alt om la fel de bun și de drept?⁷³

Împins de mândrie și de autoritatea satanică, Antihristul își va impune stăpânirea peste multe neamuri, cu îngăduința Dumnezeiască; *Și i se vor închina fiarei - chipul fiarei fiind Antihristul în Apocalipsa Sfântului Ioan Evanghelistul, toți cei ce locuiesc pe pământ, ale căror nume nu sînt scrise, de la întemeierea lumii, în cartea vieții Mielului celui înjunghiat⁷⁴.*

Asupra creștinilor din acea vreme, Satan va dezlănțui prigoane nemaîntâlnite, *Și i s-a dat să facă război cu sfinții și să-i biruiască și să omoare pe toți cei câți nu se vor închina chipului fiarei⁷⁵. Creștinii vor lupta cu Antihrist cu răbdare și credință⁷⁶- care vor fi armele lui Dumnezeu, cum au fost întotdeauna, vor fi pavăza credinței⁷⁷. Și tot astfel Antihrist îi va ucide pe cei doi mari martori ai adevărului lui Hristos, pe cei doi sfinți Profeți și Înaintemergători a celei*

⁷³ Cuvântul 38 despre venirea lui Hristos și a lui Antihrist. v. Sfântul Irineu, *Contra ereziilor*, V, 25: 1; v. Sfântul Chiril al Ierusalimului, *Cateheze*, XV, 15.

⁷⁴ Apocalipsa 13: 8; v. II Tesaloniceni, 2: 10.

⁷⁵ Apoc. 13: 7, 15; v. Sfântul Irineu, *Contra ereziilor*, V, 21: 1; v. Sfântul Chiril al Ierusalimului, *Cateheze*, XV, 15.

⁷⁶ v. Apocalipsa, 13: 10.

⁷⁷ v. Efeseni, 6: 11-18.

de-a Doua Veniri, Ilie și Enoh⁷⁸. Cei doi prooroci vor mărturisi în mijlocul smintelilor și a grozăviilor, pentru credința în Hristos, *vor prooroci îmbrăcați în sac o mie două sute și șaiszeci de zile (...) foc iese din gura lor și mistuiește pe vrăjmașii lor (...) au putere să închidă cerul (...) și să bată pământul cu orice fel de urgie (...) Iar când vor isprăvi cu mărturia lor, fiara care se ridică din adânc va face război cu ei, și-i va birui și-i va omorî*⁷⁹. Dar a treia zi Dumnezeu îi va învia și îi va sui la cer⁸⁰.

În acele zile, peste Creștini⁸¹ va veni mare strâmtorare, încât cel care nu-l va recunoaște public pe Antihrist și nu-i va purta semnul, nu va putea cumpăra nici vinde, nici nu se va mai bucura de drepturile sale⁸².

Cel ce nu se va închina lui Antihrist și nu-i va purta semnul pe fruntea și pe mâna dreaptă, va fi omorât⁸³ în numele ordinii și a dreptății.

Prigonită și persecutată, Biserica lui Hristos se va ascunde în pustie⁸⁴, zămisbind în dureri un copil credincios lui Dumnezeu⁸⁵. În acest timp, omenirea se va afunda în adâncurile fără de fund ale răutății. Tot felul de răutăți vor împânzi pământul, pustiind sufletele oamenilor, și răul se va înmulți ca în vremurile de dinainte de Potop. Și Antihrist va stăpâni cu toată

⁷⁸ v. Apocalipsa 11: 7; v. Maleahi 4: 5-6; v. Sfântul Ioan Damaschin, *Dogmatica*, IV, 26; v. Sfântul Efrem Sirul, *Cuvântul despre venirea lui Hristos și a lui Antihrist*.

⁷⁹ Apocalipsa 11: 3, 5, 6, 7.

⁸⁰ v. Apocalipsa, 11: 11, 12.

⁸¹ Căci atunci vor doar o singură turmă, cea ortodoxă.

⁸² v. Apocalipsa, 13: 16, 17.

⁸³ v. Apocalipsa, 20: 4.

⁸⁴ Cu Sfintele Liturghii în taină, prin catacombe, iar la arătare se va săvârși liturghia satanică, cea pregătită acum de spurcatul Ecumenism.

⁸⁵ Apocalipsa, 12: 1, 2, 6.

nerușinarea. Dar, din pronia Dumnezeiască, domnia lui va fi scurtă.

Fericiții înainte-văzători din Vechiul și Noul Testament zic că va dura trei ani și jumătate⁸⁶ sau patruzeci și două de luni⁸⁷, sau mai bine o mie două sute șazeci de zile, sau încă puțin timp⁸⁸.

În toată vremea acestei cumplite domnii ale lui Antihrist, Biserica va fi ajutată nu doar de cei doi prooroci mai înainte pomeniți, ci și de șapte îngeri ai lui Dumnezeu care vor vărsa cupa mâniei Sale asupra lumii lui Antihrist⁸⁹.

Din nespusa sa iubire de oameni, Dumnezeu va scurta și va ușura grozăviile răului din vremea lui Antihrist, căci prin aceste cuvinte ale Sfântului Apostol, τὸ κατέχων, „*ceea ce-l oprește*”⁹⁰ trebuie să înțelegem harul lui Dumnezeu, care oprește asaltul și dezlănțuirea răului satanic asupra inimii oamenilor, iar prin cuvintele ὁ κατέχων, „*Acela-ce-oprește*” se înțelege Dumnezeu⁹¹.

Tirania Satanei și stăpânirea Antihristului vor fi mai mari ca niciodată, *cum n-a mai fost de la începutul lumii până acum și nici nu va mai fi. Și de nu s-ar fi scurtat acele zile, n-ar mai scăpa nici un trup, dar pentru cei aleși se vor scurta acele zile.*⁹² Și atunci Domnul Iisus îl va ucide cu suflarea gurii Sale și-l va nimici cu strălucirea venirii Sale⁹³.

⁸⁶ v. Daniel, 7: 25; 12: 17; v. Apocalipsa 12: 14.

⁸⁷ v. Apocalipsa 11: 2; 13: 5.

⁸⁸ v. Apocalipsa 12: 12; 10: 3; v. Sfântul Chiril al Ierusalimului, *Cateheze*, XV, 16; *Discursul* 38.

⁸⁹ v. Apocalipsa 15: 1.

⁹⁰ II Tesaloniceni, 2: 6.

⁹¹ v. II Tesaloniceni, 2: 7.

⁹² Matei, 24: 21, 22.

⁹³ II Tesaloniceni, 2: 8; v. Apocalipsa 19: 19, 21. v. Isaia, 1: 4.

LUCRAREA TAINICĂ A LUI HRISTOS

Istoria lumii este împărțită de două evenimente: Prima Venire a Domnului Hristos și A Doua Sa Venire; prima a avut loc și a dat oamenilor toate adevărurile și toate lucrările necesare pentru mântuirea oamenilor de păcat, de moarte și de Diavol, iar a doua trebuie să vină și să scoată la iveală tuturor în ce fel omenirea a folosit ce i s-a dat.

Biserica lucrează Evanghelia dreptății și a adevărului în întregime, și tot ce Mântuitorul ne-a dat spre mântuirea sufletelor oamenilor: Dumnezeu deplin și om deplin în tot adevărul și nesfârșirea sa. De aceea, nici un om nu știe când omenirea va fi pregătită pentru Judecata cea din Urmă a lui Hristos. Aici este o taină, taina lumii spre care creștinii se îndreaptă smeriți prin rugăciune și în nădejdea în Iubitorul de oameni Mântuitorul, alegând

viața ascetică, lepădarea de patimi și împărtășirea cu Sfintele Taine⁹⁴.

Hristos este în lume? Negreșit, cu harul lui Dumnezeu în Creație, și Dumnezeu deplin cu toate perfecțiunile Dumnezeiești în Taine. Aceasta este o bucurie fără seamăn pentru Creștini, dar și un chin fără seamăn pentru Diavol.

„Pentru ce ai venit să ne chinuiești?” Strigând sau șoptind, este ceea ce repetă fără încetare gurile tuturor dracilor și oamenilor îndrăciți, cei care au făcut din lumea pământească câmpul de bătaie al morții, al chinului, al suferinței, în final transformând-o într-o anticameră a iadului.

Ca să se împotrivescă la tot binele dăruit de Hristos lumii, dracii au stârnit toate relele, le-au camuflat, le-au mascat și le-au făcut aproape plăcute oamenilor. Iată care este scopul lor principal, scopul lor esențial pe care și l-au propus în această lume: să lupte împotriva lui Hristos prin intermediul oamenilor. Ei știu bine, din propria lor experiență amară, că nicidecum nu vor putea fi biruitori asupra Domnului Hristos, dar nu cunosc bucurie mai mare decât aceea când îi întorc pe oameni de la Hristos, când îi împiedică să meargă la Hristos, când îi smintesc de Hristos și de a Sa Biserică, căci sunt conștienți că doar așa îi vor putea face pe oameni să alunece în toate căderile, și în cea mai mare dintre căderi, apostazia.

Dacă omul cade dintru Hristos, își pierde singura temelie sigură, sigură împotriva morții, a păcatului și a răului, și astfel diavolul îl va putea hărțui folosindu-se de toate tulburările păcatului și patimii și ispitei, și în sfârșit

⁹⁴ v. II Tesaloniceni, 2: 3-4.

pentru a-l robi împărăției sale - iadul - încă de pe acest pământ.

Dar ceea ce-i permite omului să se alipească cerului, nemuririi, veșniciei, adevărului veșnic, vieții veșnice, este credința în Domnul Hristos. De aceea tot iadul, cu toate relele sale, a pornit lupta împotriva credinței în Hristos. Iar când reușește să întoarcă un om de la credință, îl întoarce pe acest om de la Dumnezeu pentru a-l ademini prin toate răutățile și morțile sale sufletești dincolo de care se întinde nesfârșita sa împărăție de întuneric putrezicios și puturos - iadul.

Doar prin credința în Domnul Hristos, omul se poate face părtaș cerului, nemuririi, veșniciei, adevărului veșnic, vieții veșnice. Dacă va cădea din Hristos, din unicul, adevăratul Dumnezeu, omul va cădea inevitabil pradă dumnezeilor mincinoși; dacă va cădea din adevărul veșnic, se va împotmoli în nisipurile mișcătoare ale pseudo-adevărurilor, ale adevărurilor omenești și filozofiiilor deșarte; dacă va cădea din Viața veșnică, va cădea în nenumărate morți; dacă va cădea din rai, se va prăbuși în iad. Cu cât este mai mare credința oamenilor în Hristos, cu atât e mai mare furia Diavolului împotriva acestei credințe și cu atât mai mari sînt atacurile pe care Diavolul le pornește împotriva oamenilor lui Dumnezeu.

Strategia lui Satan este desăvârșită: face păcatul cât mai atrăgător și dulce cu putință, prin mijlocirea celor mai desăvârșite cosmetice pe care le poate scorni inteligența lui Satan, experimentată în rău, pentru a-i prinde astfel pe oameni și a-i convinge să cadă din Hristos.

A căzut definitiv, cineva, vreodată, din Hristos - Dumnezeu Cuvântul? Da, Satan. Însă între oameni,

Antihrist reprezintă cea mai deplină cădere din Dumnezeu. El va fi imaginea completă a chipului uman desfigurată de Hristos, depărtat de Adevărul veșnic, de Dreptatea veșnică, de Iubirea Sa veșnică, de Înțelepciunea veșnică și de toată veșnicia Sa Dumnezeu-omenească.

Desigur, toate căderile din Hristos au în ele câte ceva din Antihrist, deci ceva satanic, dar istoria omenirii nu se va putea încheia înainte ca Satan să-și arate pe pământ toată stăpânirea răului; o va arăta într-un mod lămurit și desăvârșit în persoana Antihristului. Ținta sa este să întoarcă de la Hristos mintea și sufletul câtor mai mulți oameni, pentru a da prin ei bătălia supremă, lupta finală împotriva Domnului Hristos și a Creștinilor.

Atunci când Antihrist se va angaja la bătălie în lumea pământească, atunci când el va desfășura lupta împotriva lui Hristos, toate relele de care dispune în împărăția sa satanică își vor arăta pe pământ întreaga putere, în el însuși și în oamenii care le primesc conștient, atunci vor avea loc cele mai mari căderi ale omenirii din credința întru Hristos, căci vor fi amăgiți mulți de învățători și prooroci mincinoși, *Iar din pricina înmulțirii fărădelegii, iubirea multora se va răci*⁹⁵, *Dar Fiul Omului, când va veni, va găsi, oare, credință pe pământ?*⁹⁶

Antihristul e un luptător de Dumnezeu, deoarece el este pe de-a-ntregul împotriva lui Hristos, este prin el însuși total împotriva Dumnezeului adevărat. În lupta sa împotriva lui Hristos și în lupta sa împotriva lui Dumnezeu, Antihristul se va împotrivi întregii

⁹⁵ Matei, 24: 12.

⁹⁶ Luca, 18: 8.

Dumnezeiri, el se va împotrivi întregii credințe creștine prin auto-zeificarea ce o va propovădui.

El nu va lucra numai pentru țelul de a se așeza el însuși în locul – *ἀντί* - lui Hristos, dar și pentru a înlocui prin el însuși tot ce este dumnezeu, toată dumnezeirea în care oamenii ar putea crede când se va arăta pe pământ; va lucra pentru țelul bine gândit și dinainte propus⁹⁷ de a deveni un Dumnezeu pentru toată lumea, de a deveni dumnezeul universal.

Pentru păcat, pentru „omul păcatului”, aceasta este un lucru firesc, căci păcatul împinge omul la satanismul extrem, păcatul îl împinge pe omul care era deja rob al Satanei să facă din el însuși un dumnezeu.

Cine este de fapt Satan? Satan este așa-zisul dumnezeu prin sine însuși și pentru sine însuși. Întunecarea și desfigurarea este ce a reușit să facă din sine însuși prin mândrie, prin căderea din Dumnezeu, prin dragostea de sine, prin idolatria de sine. Exemplul desăvârșit din omenire al dragostei de sine, al unei asemenea idolatrii de sine și pentru sine, a unui asemenea dumnezeu autoproclamat este dat de Antihrist, ce se va împotrivi oricărui dumnezeu, mai ales adevăratului Dumnezeu, Domnul Iisus Hristos; ce se va înălța pe sine mai presus de toți dumnezeii, și înainte de toate deasupra adevăratului Dumnezeu și Domn, Iisus Hristos; ce va lucra la propria sa întronare, se va întrona în bisericile creștine la măsura lui Dumnezeu, și se va proclama el însuși dumnezeu, ca Unicul și Adevăratul. Satan însuși va veni să-l ajute pentru aceasta, din toată

⁹⁷ Prin toate păgânismele, prin toate zeitățile, prin toate filozofiile, dar mai ales prin toate creștinismele eretice și schismatice de la Hristos încoace (catolicism, protestantism, ecumenism).

inima sa; de aceea el va putea face cu ajutorul lui Satan minuni, vedenii și înșelări mărețe, apariții grandioase, fantastice.

Vrând să-L imite pe Hristos, va lucra în toate cu iluzii și seduceri, ca să înșele pe cine poate, chiar și pe cei aleși. Va scorni multe arătări, se va așeza în Biserica creștină în locul lui Dumnezeu, având toate puterile și toată stăpânirea pe pământ. **Antihristul se va da pe sine însuși drept unicul Hristos, luptătorul-de-dumnezeu se va da pe sine însuși ca unicul Dumnezeu, luptătorul-de-adevăr ca unicul adevăr, luptătorul-de-dreptate ca unică dreptate, luptătorul-de-dragoste ca unica dragoste, luptătorul-de-viață ca un unica viață, luptătorul-de-bine ca singurul bine, luptătorul-de-nemurire ca unica nemurire, luptătorul-de-Prietenie ca unica prietenie dintre oameni.**

Pentru toate aceste motive, Antihristul va fi în realitate cel mai sângeeros dușman al omului; dându-se ca unicul om drept și desăvârșit, va ucide sistematic omul în toată ființa sa, prin tot felul de păcate: va distruge în om tot chipul lui Dumnezeu, dând astfel morții tot ce constituie firea omenească, omenitatea, omenescul; va ucide astfel în om tot ce este dor de Dumnezeu, dor de Hristos, dor de cer, pentru a le înlocui cu puteri și plăceri vrăjmașe. Prin toate acestea, Antihrist, acest luptător-de-om uriaș, va lucra la realizarea țelului său suprem: îndrăcirea omului, să facă omul după chipul Diavolului; să-i umple sufletul de cugete potrivite chipului Diavolului, în locul cugetelor potrivite chipului lui Dumnezeu, pentru a crea astfel, pornind de la om și împotriva Dumnezeu - omului, un diavol-om; împotriva dumnezeu-oamenilor lui Hristos prin har, să creeze

diavolii-oameni. Cu ajutorul științei, filozofiei, artei, prin mijlocirea tuturor activităților omenești deșarte și pătimase, Antihrist va lucra la înfățișarea lui ca dumnezeu unic - și el va fi într-adevăr un dumnezeu mincinos - ca unic hristos - și el va fi într-adevăr un hristos mincinos - ca singurul adevăr - și nu va fi în realitate decât o minciună - ca unica dreptate, unica viață, unicul rai - și în realitate el nu va fi decât nedreptate, moarte și iad; el va lucra a se prezenta ca unicul om, și în realitate nu va fi decât un non-om, ca singurul prieten al omului, și în realitate el nu va fi decât cel mai sângeeros dintre asasinii omului.

Acest cumplit adevăr referitor la Antihrist face parte din cele mai importante adevăruri pe care le anunță Evanghelia Mântuitorului nostru. Este la fel de necesar a vorbi de ele, pe cât este necesar a vorbi de Domnul Hristos⁹⁸.

Deși este sub-înțeleasă în Evanghelia lui Hristos, câte pericole nu aduce lucrarea lui Antihrist în omenire!

Datorită Evangheliei Mântuitorului, noi, creștinii, știm ceea ce Dumnezeu rânduiește despre noi, oamenii, și ce lucrare are în ceea ce ne privește mântuirea. Dar în același timp, Domnul nostru prea-înțelept ne-a arătat în Evanghelia Sa și ceea ce gândește Satan despre noi și care sînt intențiile lui în ceea ce ne privește⁹⁹, la fel cum știm ceea ce principalul său apostol - Antihristul - gândește despre noi și ceea ce vrea să facă cu ființa noastră.

Pentru noi, creștinii, nimic din ceea ce este Dumnezeiesc nu ne este străin, dar în același timp și ceea ce este satanic, așa încât noi putem recunoaște ispitele și

⁹⁸ v. II Tesaloniceni, 2: 5.

⁹⁹ v. II Corinteni, 2: 11; 11: 14.

relele satanice, ne putem feri și apăra. Noi sîntem oameni deveniți prin har dumnezeu-oameni; Domnul Hristos a devenit un om, și ca Dumnezeu om ne-a arătat cum tot ce e Dumnezeiesc poate deveni realitate în viața omului de pe pămînt și cum noi putem evita și nimici tot ce este luptător-de-Dumnezeiesc: tot ce vine de la păcat, de la Satan și de la Antihrist; prin Domnul Hristos, noi putem fi biruitori asupra lor, căci Hristos lucrează în noi cu putere în Sfînta Sa Biserică prin intermediul Sfintelor Taine și a sfintelor virtuți.

Care este deci acest element care împiedică lucrarea lui Antihrist, care-l reține să se arate acum, sau în orice altă clipă ce n-ar fi *la vremea sa*? Este iconomia Dumnezeiesc-omenească a mîntuirii, este planul lui Dumnezeu pentru mîntuirea lumii¹⁰⁰. După acest plan, Antihrist trebuie să se arate *la vremea sa*, la vremea sfârșitului lumii. Și cine-l poate reține să se manifeste înainte? Biserica lui Hristos, lucrarea binecuvîntată a Bisericii lui Hristos în lume, cu stăpînirea sa binecuvîntată și puterea ei, *putere asupra duhurilor celor necurate*¹⁰¹; putere pe care o are *să alunge demonii din oameni*¹⁰²; putere pe care o are deasemeni pentru a nimici tot răul și a săvârși tot binele, putere de a izbăvi oamenii de păcat, de moarte și de Diavol, este stăpînirea Bisericii asupra iadului¹⁰³.

Evanghelia mîntuirii este puterea care-l reține pe Antihrist de a apare înainte de vreme, și această Evanghelie trebuie să fie mai întîi propovăduită în *toate*

¹⁰⁰ v. II Tesaloniceni, 2: 6.

¹⁰¹ Matei, 10: 1.

¹⁰² Marcu, 3: 15.

¹⁰³ Matei, 16: 18.

*neamurile*¹⁰⁴, să facă cunoscută calea mântuirii și pe singurul Mântuitor al lumii *spre mărturie la toate neamurile*¹⁰⁵.

Un Mântuitor pentru care toate neamurile sînt o singură turmă, care de bunăvoie și sub povățuirea binecuvîntată a sfintei Evanghelii, se îndreptează spre singurul Păstor Bun a toate neamurile¹⁰⁶. Credința oamenilor în Hristos este acea forță care-l reține și-l împiedică pe Antihrist să se arate. Însă atunci când dintr-o dată, credința în Domnul Hristos va fi pierit din lume, când cele mai multe dintre neamuri vor fi ales liber răul, când vor fi făcut răul și vor fi iubit răul, când Domnul îi va fi lăsat să se afunde, potrivit dorințelor voinței lor, în mizerie, în voluptate rușinoasă, în stricăciune sufletească, când vor fi săvârșit tot felul de fărădelegi, tot felul de păcate, rod al vrăjmășiei lor voite față de Dumnezeu și a iubirii de rău¹⁰⁷, când prin toată această răutate voită a oamenilor diavolii își vor fi pus stăpînire peste majoritatea neamurilor, care vor fi lepădat credința în unicul Mântuitor al lumii, Domnul Hristos, numai atunci i se va îngădui să vină căpeteniei în lupta împotriva lui Dumnezeu, Antihristul, spre care toți vor porni și se vor grăbi, trași de răutatea lor voită.

Mai dinainte, oamenii își vor fi făcut din voința lor liberă un instrument atît de pervers, încât ea se va găsi aproape în întregime mobilizată în favoarea răului și satanismului, în loc să fie întrebuițată pentru credință și pentru lupta evanghelică mântuitoare, singurele care ar

¹⁰⁴ Matei, 28: 19.

¹⁰⁵ Matei, 24: 14.

¹⁰⁶ Ioan, 10: 16.

¹⁰⁷ v. Romani, 1: 24-31.

putea mântui omul de păcat, de moarte și de Diavol – și este de aceea Mântuitorul poate zice că, atunci când va veni a doua oară, *va găsi, oare, credință pe pământ?*¹⁰⁸

Din cauza înmulțirii nedreptăților, din cauza lepădării lor conștiente de singurul și adevăratul Dumnezeu, de singurul și adevăratul Mântuitor al lumii, de Domnul Hristos, din cauza vrăjmășiei lor împotriva lui Hristos și a hulelor lor împotriva lui Hristos, Sfântul Duh se va depărta de la oameni, și harul său – *τό κατέχον*, - care-l reține pe Antihrist să se arate și care-l împiedică, se va retrage, lăsând locul la tot felul de rele și la tot felul de diavoli, care vor fi întrupați astfel în Antihrist.

Lepădarea hotărâtă și de bună voie de Hristos Dumnezeu și alegerea hotărâtă, de bună voie a răului, Dumnezeu le-a prevăzut în atotștiința Sa și în preștiința Sa despre omenire și de aceea în prea-înțeleapta Sa pronie, El a determinat exact momentul la care va trebui să se arate Antihrist ca și acela al venirii Domnului Hristos. Atunci când va veni pe neașteptate, Antihrist va sosi în realitate *la timpul lui*, căci oamenii își vor fi deschis lui Antihrist inimile prin plăcerile lor, duhurilor prin gândurile lor rele, voințele prin plăcerile lor vătămătoare, sufletele prin faptele lor rele, și Antihrist va putea să intre în ele [în inimile, duhurile, voințele, sufletele omenești] cu tot răul său satanic și cu toate puterile păcatului.

Antihristul va fi avut numeroși precursori: ei au început să se arate din primele zile ale creștinismului, în persoana tuturor oamenilor care l-au combătut, l-au urât și l-au persecutat¹⁰⁹ pe Hristos; ei au continuat să se arate de-a lungul întregii istorii a creștinismului. Care este deci

¹⁰⁸ Luca, 18: 8.

¹⁰⁹ v. I Ioan 2: 18.

planul urmărit de toți acești precursori ai Antihristului? Este de a-L înlocui pe Domnul Hristos, de a-I distruge opera, de a nimici Biserica pentru a face astfel imposibilă mântuirea oamenilor, Biserica care singură poate da pe unicul Mântuitor al oamenilor.

În realitate ei n-au decât o unică ambiție, își consumă sufletele într-un singur țel, și anume de a face să dispară de pe pământ Dumnezeu-om, Hristos. Pentru că în Dumnezeu-omul se găsesc toate tainele credinței noastre, a evlaviei noastre, cu toate puterile lor.

Ce este deci *taina credinței* - τὸ μυστήριον τῆς πίστεως? Ce este această *taină a evlaviei* - τὸ τῆς εὐσεβείας μυστήριον? Este Dumnezeu s-a arătat în trup¹¹⁰, adică Dumnezeu s-a arătat în calitate de om, în calitate de Dumnezeu-om, pentru a înlătura prin El însuși, prin Dumnezeu, toate puterile răului din om, pentru a înlătura tot păcatul, toată moartea, tot diavolul, pentru ca astfel să mântuiască omul de tot păcatul, de moarte și de Diavol, oferindu-i omului înnoit prin harul Său Viața veșnică, veșnicul Adevăr, Dreptatea veșnică și veșnica Iubire.

În Dumnezeu-omul, Hristos, este cea mai sfântă taină a Dumnezeului treimic care s-a arătat omenirii¹¹¹, taina cea din veci ascunsă neamurilor *de la facerea lumii*, Biserica, care este trupul lui Hristos¹¹². *Bogată este slava acestei taine*, ea este dumnezeiește bogată¹¹³; întru această taină se găsesc ascunse *toate vistieriile înțelepciunii și ale cunoștinței*¹¹⁴. De aceea toată jertfa dumnezeiesc-

¹¹⁰ I Timotei 3: 16.

¹¹¹ Coloseni, 2: 3.

¹¹² Coloseni, 1: 24-26.

¹¹³ Coloseni, 1: 27.

¹¹⁴ Coloseni, 2: 2,3.

omenească a Domnului Hristos se poate numi *ἡ οἰκονομία τοῦ μυστηρίου*, *iconomia tainei* ascunsă în Dumnezeu de la facerea lumii¹¹⁵.

Această *taină a lui Hristos*¹¹⁶ cuprinde în ea însăși toate sfintele taine, toate acelea ce sînt indispensabile existenței umane în toate societățile sale și în toate viețile sale.

Taina lui Hristos? Este Hristos, unicul Dumnezeu adevărat, și în El sînt toate tainele Adevărului - a întregului Adevăr, - toate tainele Dreptății - a întregii Dreptăți, - toate tainele Binelui - a întregului Bine, - toate tainele Înțelepciunii - a întregii Înțelepciuni, - toate tainele Vieții - a întregii Vieți, - toate tainele lui Dumnezeu - a lui Dumnezeu în întregime.

În taina lui Hristos se găsește toată *taina Evangheliei* lui Hristos¹¹⁷, toată taina Evangheliei Mântuirii, care nu este alt lucru decât îndumnezeirea noastră, hristificarea noastră, întreimificarea existenței umane prin viața în Dumnezeu-omul, Mântuitorul nostru, prin intermediul Sfințelor Taine și a sfințelor virtuți evanghelice. Astfel, în Biserica lui Hristos, această prea-sfântă taină ce cuprinde totul, astfel în trupul lui Hristos, se lucrează, se desăvârșește mântuirea oamenilor prin mijlocirea Sfințelor Taine și a sfințelor virtuți; astfel oamenii se pot sfinți în Hristos-Dumnezeu, capătă virtutea de a se transfigura, de a se crucifica, și în acest fel ei pot deveni „dumnezei prin har”, dumnezei-oameni prin har.

Contrar acestei taine, o altă putere lucrează în lumea noastră pământească, este *taina fărădelegii*, *τὸ μυστήριον*

¹¹⁵ Efeseni, 3: 9.

¹¹⁶ Efeseni, 3: 4.

¹¹⁷ Rph, 6 . 19.

*τῆς ἀνομιᾶς*¹¹⁸ care lucrează în inimile oamenilor, în sufletele oamenilor, în conștiințele oamenilor, în trupul oamenilor. Această lucrare se săvârșește folosind fiecare gând potrivit lui Hristos, fiecare simțire potrivnică lui Hristos, fiecare dorință potrivnică lui Hristos, fiecare acțiune potrivnică lui Hristos, și totdeauna pentru un singur țel, acela de a face să eșueze, de a face imposibilă pentru majoritatea oamenilor mântuirea prin unicul Mântuitor al oamenilor.

Această imensă *taină a fărădelegii* se împrăstie într-o falsă lumină, într-o așa-zisă lumină, prin toate relele omenești, prin toate fărădelegile omenești, prin toate păcatele omenești, pentru a ascunde după fiecare păcat, după fiecare patimă, prin caracterul său întunecat, pentru a stimula la maxim curiozitatea spiritului uman.

Dar *taina fărădelegii* se află în integritatea ei în Satan. *Adâncurile Satanei, τὸ βάθη τοῦ Σατανᾶ*¹¹⁹ sînt insondabile și abisale în tot sufletul omenesc, în toată inima omenească și în toată conștiința omenească, poate ușor să le înece [sufletul, inima și conștiința omenești] dacă harul lui Dumnezeu lipsește, har care s-a revărsat în natura umană prin întruparea lui Dumnezeu Cuvântul, în care se găsesc toate adâncimile lui Dumnezeu *τὰ βάθη τοῦ Θεοῦ*¹²⁰.

În *taină*, Satan lucrează în nenumărate feluri în sânul omenirii, împotriva sfințelor *taine ale credinței în Hristos*, împotriva *tainelor evlaviei*, folosind nenumărate nelegiuiri. Dar ce nelegiuire? Păcatul, tot păcatul. Și ce păcat? Păcatul este tot ce nu purcede din credință¹²¹,

¹¹⁸ II Tesaloniceni, 2: 7.

¹¹⁹ Apocalipsa, 2: 24.

¹²⁰ I Corinteni, 2: 10.

¹²¹ Romani, 14:23.

adică tot ce nu porcede din Hristos, din Evanghelia Sa, din Biserica Sa; și tot ce este împotriva lui Hristos, împotriva Evangheliei Sale, împotriva Bisericii Sale.

Acum noi știm cu certitudine: păcatul este tot ce este fără Hristos, împotriva lui Hristos, și este în acela care-i deține toată esența, firea veșnică a fărădelegii în suprema nelegiuire, Satan în toți prietenii săi care se găsesc printre oameni, toți aceia care-l urăsc pe Hristos, toți aceia care se țin afară din Hristos, toți aceia care sînt fără Hristos, toți aceia care sînt împotriva lui Hristos, și în primul rînd Antihrist.

Acum noi cunoaștem taina fărădelegii: ea vine toată de la Satan, ea se găsește toată în Satan, ea trece toată prin Satan, ea se îndreaptă toată spre Satan. De aici acest adevăr Dumnezeiesco-uman al Evangheliei: *Oricine săvârșește păcatul săvârșește și nelegiuirea*¹²².

Da, în Satan stă toată taina răului, toată taina fărădelegii. În tot acest rău oamenii nu sînt decît discipolii săi, și la tot acest rău nu este decît un remediu, nu este decît un singur Mîntuitor – este Dumnezeu-om, Hristos, singurul Prieten al omului. Căci *Hristos S-a dat pe Sine pentru noi, ca să ne izbăvească de toată fărădelegea*¹²³. Pe de o parte, Dumnezeu-omul, Hristos, de cealaltă Antihrist:

*Căci ce însoțire are dreptatea cu fărădelegea? Sau ce împărtășire are lumina cu întunericul? Și ce învoire este între Hristos și Veliar?*¹²⁴

¹²² I Ioan, 3: 4.

¹²³ Tit, 2: 14.

¹²⁴ II Corinteni, 6: 14, 15.

LUPTA MÂNTUITOARE A CREȘTINILOR

Prin dragostea sa imensă pentru om, Domnul Hristos împiedică venirea Antihristului prin harul Său, prin dragostea și prin mila Sa, până la săvârșirea timpurilor și a tuturor amânărilor îngăduite de Dumnezeu¹²⁵.

De aceea le este mult mai ușor oamenilor să izgonească departe de ei înșiși toate fărădelegile, tot păcatul, tot răul, cu ajutorul harului lui Dumnezeu, pentru a nu gusta taina fărădelegii lui Satan, în care oamenii sînt fără încetare supuși voluntar și deliberat lui Satan prin ostilitatea lor față de Hristos, infidelitatea lor față de Hristos, lipsa lor de credință sau ateismul lor.

Căci începând de la Domnul Hristos, Dumnezeuul nostru este prezent în lume printre oameni prin Sfânta Sa Biserică și prin Sfânta Sa Evanghelie, este în general un mod voluntar și conștient prin care oamenii sînt

¹²⁵ II Tesaloniceni, 2: 7.

colaboratorii răului și Diavolului: ei devin deliberat *robii fărădelegii*¹²⁶.

În Biserica Mântuitorului, tot omul poate avea efectiv la dispoziție toate mijloacele ce-i sînt necesare pentru a se elibera de tot păcatul și de toată fărădelegea, numai cu condiția ca să vrea să creadă în Domnul Hristos¹²⁷. Ni s-a spus: *Oricine săvârșește păcatul este rob al păcatului*¹²⁸, și singurul fără păcat, Domnul Iisus Hristos, poate să dezrobească și să elibereze de păcat, fie el și cel mai mare¹²⁹.

Acest adevăr, deasupra tuturor adevărilor, își face cale prin toate generațiile omenirii, și nimeni nu va putea invoca scuze în ziua Judecării de Apoi pentru a fi fost supus robiei păcatului și nelegiuirii; de aceea Dumnezeu le va putea atunci zice adeptilor fărădelegii: *Niciodată nu v-am cunoscut pe voi. Depărtați-vă de la Mine, cei ce lucrați fărădelegea*¹³⁰.

Într-adevăr, fărădelegea, supunerea voită robiei fărădelegii, fac din om un ateu, alungând din sine tot ce e Dumnezeiesc, tot ce alcătuieste chipul lui Dumnezeu, tot ce e ceresc și îngeresc, pentru a stabili în el dominarea a tot ce e demonic, satanic, diabolic.

În nemărginirea iubirii Sale pentru om și potrivit cu adâncimea pronie Sale în sprijinul omenirii și lumii pământești, Domnul Hristos reține, împiedică prin harul Său fărădelegea lui Satan, pentru a evita ca aceasta să nu devină în întregime propriu majorității oamenilor prin

¹²⁶ Romani, 6: 19.

¹²⁷ Ioan, 8: 30.

¹²⁸ Ioan, 8: 34.

¹²⁹ Ioan, 8: 32, Galateni, 5: 1, II Corinteni, 3: 17, 12.

¹³⁰ Matei, 7: 23.

păcatele lor și prin relele de toate felurile. Dându-le Biserica Sa, Hristos dăruiește oamenilor toate mijloacele necesare prin care se pot salva de păcat, de rău și de Diavol, mijloace ce sînt așa de necesare și de firești existenței umane pentru a putea duce viața veșnică încă de aici, de jos, de pe pămînt, pentru a o continua acolo sus, în cer, printre Sfinții și Îngerii lui Dumnezeu¹³¹. Căci aceste sfinte mijloace care sînt Sfintele Taine și sfintele virtuți îi umple pe Creștini de toate toate puterile cerești capabile să îi îndumnezeiască, să-i facă să participe la firea Dumnezeiască, să le ofere naturii lor create pecetea chipului lui Dumnezeu, bucuria veșnică și fericirea veșnică¹³².

Dumnezeu este legea ființei, legea existenței, legea vieții. A vrea să exiști, a vrea să trăiești fără Dumnezeu, afară din Dumnezeu, este o fărădelege ce se identifică într-un „om în afara legii”. Dumnezeu este legea ființei umane, și a vrea să fii un om afară din Dumnezeu și fără Dumnezeu este deasemeni o fărădelege, este dorința de a fi un „om în afara harului”.

Dumnezeu este legea duhului omenesc, sufletului omenesc, conștiinței umane, voinței umane, și a vrea să posede și să rețină duhul său, sufletul său, conștiința sa și voința sa afară din Dumnezeu și fără Dumnezeu, este deasemeni o fărădelege care face din om un „om al fărădelegii”. În realitate, fărădelegea este tot ce se opune lui Dumnezeu, tot ce este fără Dumnezeu, afară din Dumnezeu. Omul fărădelegii este acela ce proclamă că această fărădelege este legea sa, și care trăiește în ea. În omenire, exemplul perfect al unei asemenea fărădelegi

¹³¹ II Petru, 1: 4.

¹³² II Petru, 1: 4-8.

este Antihristul și de aceea el va fi prin excelență „om fără-de-lege”- *ó avoμos*¹³³.

Toată activitatea Antihristului, ca și a tuturor precursorilor săi pe care i-a avut în omenire, nu vizează decât un singur țel, acela de a proclama că toate legile lui Dumnezeu, toate Tainele lui Hristos sînt insuficiente pentru oameni, pentru omenire, că ele sînt periculoase și ucigătoare. Pentru acest motiv, el înțelege să le respingă și să le înlocuiască prin alte legi, a căror conținut și semnificație vor opusul: pe Hristos să-l înlocuiască cu Antihrist, iar legile lui Hristos prin legile lui Antihrist.

Tot ce este Domnul Hristos, Dumnezeu-omul, a apărut în omenire ca lege a întregii vieți, ca legea a adevărului, ca legea dreptății, ca legea dragostei, ca legea conștiinței, ca legea sufletului omenesc, ca legea duhului Său, ca legea voinței omenești, și pe toate acestea Antihrist vrea să le pună afară de lege, pentru a impune astfel domnia fărădelegii sale, căci el este acel veritabil „om în-afara-legii”.

Dar nu prin silire el va putea impune oamenilor fărădelegea sa, el nu se va putea manifesta în viața noastră pământească decât atunci când oamenii, prin dragostea lor de voluptate și de păcat, vor fi cu voia lor pătrunși de tot ce este drăcesc, de tot ce este în-afara-legii, de ostilitate pentru Dumnezeu și ură pentru Hristos. La asemenea oameni se va adresa cel în-afara-legii, Antihrist, și li se va arăta ca idealul lor, ca și conducătorul lor, ca și capul lor, ca și conducător suprem al tuturor relelor și tuturor păcatelor, al tuturor fărădelegilor, al tuturor morților și a tuturor diavolilor

¹³³ II Tesaloniceni, 2:8.

din lumea pământească. Antihristul va fi personificarea perfectă a fărădelegii așa cum ea a fost imaginată și realizată de către Satan, dar această personificare nu va fi numai din limitele umanului, din sfera omenirii. Prin înfățișarea și prin existența sa, Antihristul va fi un om; dar prin voința sa, prin activitatea și prin intențiile sale, el va fi în întregime un contra-om, un non-om, un eșec al omului, un diabol-om.

Antihristul va fi diavolul-om perfect din omenire. Forța sa va fi imensă, puterile dezastruoase, stăpânirea aproape irezistibilă. Prin intermediul tuturor ce-l adoră, tuturor ce-l urmează, ce-l reprezintă, ca și prin toți robii săi, el nu va trâmbița decât un lucru:

„Omenirea n-are nici o nevoie de Dumnezeu-om, Hristos! Omenirea n-are nici o nevoie de Evanghelia lui Hristos! Jos cerul! Jos Dumnezeu! Omul nu este cu adevărat om decât atunci când se găsește fără Hristos, contra lui Hristos! Omul este stăpânul suveran și proprietarul absolut și zeul său, al celor de pe pământ și din cer! Omul, nimic altceva decât omul! Fără nimic Dumnezeiesc, nici sfânt! Tot ce vine de la Dumnezeu nu este decât otravă, opium, drog! Omul își este suficient lui însuși! El nu are nevoie de nici o lume decât de lumea pământească, de nici o altă viață decât de viața pământească! Omule, să fii Dumnezeu pentru tine însuți, căci altul nu există!

Ridicat peste căderile nenumăraților dumnezei, tu ești în realitate singurul Dumnezeu adevărat! Fii mândru să

fii un om și să fii plin de virtuți umaniste¹³⁴, căci prin aceasta tu ești Dumnezeu: atunci când te consideri pe tine însuți ca Dumnezeu ești cel mai mare! Căci atunci tu arăți și demonstrezi că nimeni nu va fi mai mare decât tine, în această lume ca în toate lumile! Omule, fii mândru și fericit, căci tu ești singurul Dumnezeu al tuturor lumilor!

Până atunci, înalță pretutindeni monumente ale lui Iuda Iscarioteanul, pretutindeni pe pământ și în cer și în cerurile de deasupra cerurilor! Monumente a tuturor celor ce sînt Iuda Iscarioteanul, ale lor și numai ale lor!

Și atunci diavolul-om va fi exaltat prin asemenea elogii și triumfări asurzitoare și în timp ce va înșela omul, Dumnezeu-omul se va arăta pentru a învinge diavolul-om cu suflarea gurii Sale¹³⁵.

Suflarea Dumnezeului-om va fi prin ea însăși mai puternică decât toate fărădelegile “celui din afara legii” și decât “cel din afara legii însuși”. Atunci se va afla lămurit că toate câte erau relele lui Antihrist, toate fărădelegile și toate minunile sale nu reprezentau decât o pânză de păianjen în fața forței și vigorii Dumnezeului-om, Hristos, și a tot omul ce se sprijină pe Dumnezeul-om, a tot creștinul ce se sprijină prin credință de Dumnezeul-om și care se păstrează în Dumnezeul-om.

Atunci se va putea cu limpezime a se înțelege de când aparține Sfinților lui Dumnezeu această putere nebiruită pentru viața lor pe pământ, această forță care le-a fost dată nevăzut de către Dumnezeul-om. Atunci se

¹³⁴ Cetățeanul manierat și inimos, tipul inteligent și cultivat, individul parolist și respectuos, un cuminte plătitor de impozite și taxe al vremurilor sale.

¹³⁵ II Tesaloniceni, 2: 8.

vor descoperi toate tainele credinței în Hristos și toate puterile care se odihnesc în ele: toate tainele dragostei de Hristos și toate puterile care se găsesc în ea; toate tainele nădejzii în Hristos și toate puterile care se găsesc în ea; toate tainele rugăciunii, postului, răbdării, iertării, milei, pocăinței, umilinței și toate celelalte virtuți evanghelice și toate puterile care rezidă în ele; toate tainele din Sfânta Taină a Împărtășaniei și toată puterea care rezidă în ea, toate tainele celorlalte Sfinte Taine din Biserica lui Hristos, și tot harul care se găsește într-însele.

Cât despre Antihrist, acest om, diavol-om, Dumnezeu-om Hristos îl va nimici cu Lumina Venirii Sale¹³⁶. O Lumină care ucide! Fiecare dintre razele Sale este o rază a morții pentru miile de morți pricinuite de fărădelegea „celui fără de lege”. „Lumina tăcerii”, „Lumina vieții” - Dumnezeu-omul, Hristosul, Domnul și Dumnezeu nostru, se va arăta la cea de-a Doua Venire ca un foc ce va distruge, ce va mistui tot ce este a lui Antihrist: și lucrările, și ideile și izvodirile sale. Și Hristos va împlini profețiile care au fost date pentru mângâiere discipolilor lui Hristos: prin spada gurii Sale, Domnul va duce război împotriva Antihristului și a tuturor idolatrilor săi și va obține victoria asupra lor¹³⁷. Căci cuvântul lui Dumnezeu este viu, mai puternic și mai ascuțit decât toate săbiile subțiri cu două tăișuri¹³⁸; el taie tot ce este contra lui Hristos, tot ce este rău, tot ce este satanic. Nimic nu poate ține în fața acestei săbii; nu este scut, nu este platoșă care poate proteja.

¹³⁶ Idem.

¹³⁷ Apocalipsa, 2: 16.

¹³⁸ Heb, 4: 12.

La porunca Domnului ei vor pieri, de suflarea mâniei lui se vor stinge¹³⁹. (...) cu suflarea buzelor Lui va omorî pe cel fără de lege¹⁴⁰, pe supremul fără de Dumnezeu, cel perfect și cel mai veninos, cel mai puternic al omenirii, adică Antihrist, căci Domnul îl ucide prin graiul gurii Sale¹⁴¹.

La lumina feței Domnului, se vor topi ca ceara toate fărădelegile, toți cei fără de lege, toate cele fără de lege: nimicirea veșniciei deznădejdi, a veșniciei morți, veșnica omorâre în chinurile luptătorului de Dumnezeu, a luptătorului de Hristos. Căci al nostru minunat Domn și Dumnezeu Iisus Hristos în venirea Sa este prezent peste tot, cu toate puterile sale creatoare, în fața cărora se risipesc tot ceea ce omul sau diavolul au putut crea împotriva lui Dumnezeu, fără Dumnezeu, afară din Dumnezeu.

Astfel Antihrist își va sfârși pretinsa misiune în omenire. Hristos și Antihrist, Dumnezeul-om și diavolul-om, două existențe opuse, două personalități față în față, două intenții contrare. Traversând toată activitatea sa în lumea omenească, de la Adam până la Antihrist, Diavolul nu viza decât o singură intenție, el nu lucra decât pentru un singur scop: să transforme omul într-un diavol-om. Iar singurul Prieten al omului, Dumnezeul-om Iisus Hristos n-a avut decât o singură dorință pe deplin, o dorință în toate: să transforme omul într-un Dumnezeu-om prin har, oamenii în Dumnezeu-oameni prin har.

În maniera sa, Diavolul a lucrat prin toate relele, prin toate păcatele, prin toate pasiunile; Domnul lucrează în

¹³⁹ Iov, 4: 9.

¹⁴⁰ Isaia, 11: 4.

¹⁴¹ Osea, 6: 5.

Biserica Sa prin Sfintele Taine și sfintele virtuți. Îi revine omului să aleagă liber fie pentru unul, fie pentru celălalt. Victoria? Fără nici o îndoială, este de partea Dumnezeuului-om.

Prin slăbiciunea făptuirii păcatelor sale, omul se înfrățește cu Diavolul, căci Diavolul e inventatorul și creatorul păcatului în esența sa. Dar în același timp, prin fiecare păcat, Diavolul colaborează cu omul, căci Diavolul în întregime este făcut din păcat, este în întregime în păcat, și pentru el a păcătui nu este alt lucru decât a trăi: prin toate păcatele, el acționează nevăzut¹⁴²:

*Oricine săvârșește păcatul este de la Diavol, pentru că de la început Diavolul păcătuiește*¹⁴³.

Se spune că Diavolul nu posedă nici puterea, nici autoritatea de a impune păcatul omului, doar omul prin libera sa voință se decide pentru păcat și pentru nenumăratele rele pe care păcatul le poartă în el și le aduce cu sine. Cu ocazia păcătuirii omului, diavolul lucrează ca păcatul să înșele și să seducă cel mai posibil printr-o aparentă voluptate și dulceață a păcatului. Fiecare păcat reprezintă pentru om o îndepărtare de Dumnezeu; și păcatul suprem, păcatul total, constă în îndepărtarea extremă de Dumnezeu, într-o despărțire totală, departe de Dumnezeu, este cazul păcatului total, absolut, adică Satana, ca și a îngerilor săi negri, care sînt demonii.

Antihristul? În omenire, acest om va fi păcatul desăvârșit; în el păcatul va atinge perfecțiunea, toată

¹⁴² Ioan, 8: 44.

¹⁴³ Ioan, 3: 8.

puterea. Din toată inima sa, din tot sufletul său, din tot duhul său și din toată puterea sa, el va colabora cu Satan, cum și Satan va colabora cu el. Voințele lor se vor suprapune total, într-o singură voință, și din toată ființa lor vor lupta împotriva Dumnezeuului-om, Hristos.

Pentru a fi total predat și încredințat lui Satan, Antihristul va trăi, va gândi și munci după lucrarea Satanei, *κατ' ἐνεργείαν τοῦ Σατανᾶ*¹⁴⁴. În el, totul este satanizat: sufletul, conștiința, duhul, voința și trupul. Chiar dacă el recunoaște și confirmă că se comportă și acționează într-o manieră complet independentă, autonomă, în calitate de „om pur”, de „om adevărat”, de „om nou”, Antihristul se comportă în realitate după lucrarea duhului lui Satan. Forța principală creatoare prezentă în sufletul său, în inima sa, în duhul său, în conștiința sa și în voința sa va fi Satan. Prin toată ființa sa, Antihrist nu va fi decât sălașul lui Satan, ucenicul perfect a lui Satan în omenire. Duhul său va fi păpușa lui Satan, conștiința sa va fi întunecimea lui Satan, inima sa va fi tronul lui Satan, voința sa va fi lucrarea lui Satan. De aceea toate gândurile îi vor fi deasemenea satanice, toate simțirile îi vor fi satanice, toate dorințele îi vor fi satanice, toate actele îi vor fi satanice.

Neîndoielnic, Antihristul va fi foarte puternic, și lucrarea sa se va desfășura în *plină putere - ἐν πάσῃ δυνάμει*¹⁴⁵, nu numai umană, ci și satanică, căci Satan îi va da *puterea și stăpânirea lui*¹⁴⁶. Or puterea lui Satan este imensă, în situația de a tulbura și pierde pe toți ce n-au credință, pe toți cei ce n-au decât puțină credință, pe toți

¹⁴⁴ II Tesaloniceni, 2: 8.

¹⁴⁵ II Tesaloniceni, 2: 9.

¹⁴⁶ Apocalipsa, 13: 2.

cei ce n-au gustat încă puterea Dumnezeiască a Domnului Hristos.

Satan îl va înarma pe Antihrist cu *toată puterea sa*, așadar va putea să săvârșească *minuni mari și foc va face să se să se pogoare din cer, pe pământ, înaintea oamenilor*¹⁴⁷.

După lucrarea Satanei, Antihrist va lucra printre oameni, *tot felul de puteri și de semne și de minuni mincinoase*¹⁴⁸. Într-o singură râvnă, într-o unică luptă de a-i înșela oamenii, de a-i păcăli, de a-i rătăci, de a-i trage după sine ca unic mântuitor și mesia al întregii omeniri, ca singurul om capabil să ia locul lui Hristos în omenire, capabil să-L înlocuiască pe Hristos și să-L arate inutil, zadarnic, dăunător și funest.

Lucrarea așa de variată a lui Antihrist se rezumă numai la aceasta: să-L înlocuiască pe Hristos cu el însuși, pentru a realiza astfel cea mai grandioasă din toate minciunile și rătăcirile, pentru a prinde oamenii prin această nihilistă amăgire. Va putea el să facă un lucru mai ucigaș pentru om, pentru oameni, pentru toată omenirea, ca acela de a-l înlătura pe Hristos, singurul Mântuitor al omului de păcat, de moarte și de Diavol? În acest scop, în această minciună la care lucrează Antihrist este toată puterea satanică, *prin semne și minuni mincinoase*. Toate minunile sînt în realitate numai miraje și himere, destinate să-i prindă pe oamenii prieteni ai păcatului, prin cea mai teribilă și mai vătămătoare din toate minciunile: a afirma că Hristos nu ar fi singurul, adevăratul Dumnezeu, a garanta că El nu ar fi singurul, adevăratul Mântuitor al omenirii.

¹⁴⁷ Apocalipsa, 13: 13.

¹⁴⁸ II Tesaloniceni, 2: 9.

ÎNTRE BINELE LUMII ȘI BINELE LUI HRISTOS

Satan a pus la dispoziția lui Antihrist tot arsenalul posibil al luptei contra Dumnezeuului nostru și Domnului Hristos. Impostura aparține primului conducător al acestei panoplii, și Antihrist, după lucrarea Satanei, va lucra pe pământ cu *toată prefăcătoria*, pentru a înșela chiar pe cei aleși, pe cât îi va fi posibil, adică pe toți acei care l-au urmat pe Hristos cu credință cea adevărată, care trăiesc prin El și din cauza Lui¹⁴⁹.

Înmulțind neîncetat neghinele răului, Satan a ales ca în fiecare apariție de crezuri creștine eretice în această lume, pe lângă crearea unei „umbre” a unei false dumnezeiri, a unui „hristos” arianist, revoluționar, umanist, panteist, progresist, ecumenist sau liberal, să

¹⁴⁹ II Tesaloniceni, 2: 10.

lase și câteva „portite teologice”, prin care Antihrist să-și facă - la momentul potrivit, în chip „legal” și „corect” - simțită chemarea și prezența, direct în mijlocul și în inima creștinilor. Altfel spus, acel „Hristos” atent elaborat de teologiile noilor sau vechilor creștinisme eretice sau a religiilor păgâne nu este, în fond, decât o altă înfățișare a Antihristului.

Totdeauna Satan a lucrat pe pământ prin prefăcătorie - printr-un bine prefăcut care i-a pierdut pe strămoșii noștri în Rai. El lucrează la ridicarea noului Babilon¹⁵⁰ prin înșelătorie, prin imitarea binelui și a adevărului, dar rar o face personal, direct sau descoperit, ci aproape totdeauna folosește intermediari; în Paradis, prin șarpe; la sfârșitul istoriei omenirii prin Antihrist; și până atunci, el lucrează prin mijlocirea acelor pe care Antihrist va putea conta ca precursori.

Pretutindeni și în toate, nu sînt decât iluzii și prefăcătorie, ce tind către un singur scop: să despartă oamenii de singurul și adevăratul lor Dumnezeu și Mântuitor, de Domnul nostru Iisus Hristos, Dumnezeul-om. Să înșele oamenii cu privire la Dumnezeu și la lumea lui Dumnezeu, aceasta este misiunea principală pe care și-a fixat-o Satan, marele Iluzionist, marele Impostor. În sfînta Apocalipsă, se zice despre el că este *ὁ πλάνων τὴν οἰκουμένην ὄλην*, adică *cel care înșeală toată lumea*¹⁵¹. El înșeală lumea în scopul de a îndemna oamenii la nedreptatea supremă, care este plină în întregime de hule împotriva lui Dumnezeu, împotriva singurului și adevăratului nostru Dumnezeu și Domn, Iisus. Nimic pe pământ și în toată omenirea nu este mai rău decât această

¹⁵⁰ Acum în chip văzut, prin lucrarea Ecumenismului în lume.

¹⁵¹ Apocalipsa, 12: 9.

nedreptate. *După lucrarea Satanei*, Antihrist lucrează deasemenea prin *amăgiri nelegiuite*¹⁵². Căci Satan însuși, culmea nedreptății din toată lumea, împrăștie nedreptatea sa în omenire *prin toată amăgirea*, în particular o împrăștie prin această culme a nedreptății de pe pământ care este Antihrist.

Totuși, toate aceste lucrări înșelătoare, iluzorii și de temut ale Antihristului vor avea succes numai printre *fii pierzării*¹⁵³, printre cei pierduți în necredință, în lipsa credinței, în războiul împotriva lui Dumnezeu, în războiul împotriva lui Hristos, în dragostea de păcat, în dragostea de plăcere, în demonism, în satanism. Ei se pierd într-o viață non-scripturistică, în vreme ce împrejurul lor și înaintea lor, de-a lungul secolelor istoriei, oamenii au avut nenumărate mărturii în favoarea lui Hristos, preabunul și preamilosivul Dumnezeu și Mântuitor al întregii omeniri, în favoarea puterii mântuitoare a Evangheliei Sale, în favoarea sfințeniei ucenicilor săi, a lucrării Sale minunate și a lucrărilor lor minunate, a dragostei Sale imense de oameni, dragoste care iartă totul, a milei Sale, a minunatei sfințenii, a dreptății, iertării și milei Sfinților ce-I sînt plăcuți.

Lumea se prăpădește în deplină conștiință de cauză, alegând nu pe Domnul și Mântuitorul nostru Hristos, ci pe Antihrist: *fîndcă n-au primit iubirea adevărului, ca ei să se mântuiască*¹⁵⁴, să se mântuiască de păcat, de moarte și de rău, de Antihrist. *Lumea n-a primit dragostea Adevărului*, care este Hristos, pentru a trăi după Adevăr - după Hristos, pentru Adevăr - pentru Hristos, după eliberarea

¹⁵² II Tesaloniceni, 2: 10.

¹⁵³ Idem.

¹⁵⁴ Ibidem.

de păcat, de moarte și de Diavol - de minciună și de *tatăl minciunii*¹⁵⁵, după umplerea de toată dreptatea, de toată bunătatea și de toată mila lui Hristos.

Domnul Hristos este deasemenea Dragostea și Adevărul, și el mântuiește omul prin Dragoste și prin Adevăr. Dar cei *mulți nu l-au primit*, căci ei preferă întunericul în locul luminii. Ei, cei ai lumii, iubesc întunericul datorită dragostei lor de păcat, datorită dorințelor viclene și a patimilor de ocară a inimii lor¹⁵⁶.

Numai oamenii a căror duh a fost distrus de patimi și inima ruinated prin plăceri, numai ei îl pot respinge pe singurul și adevăratul Dumnezeu, Hristos. De aceea *Dumnezeu i-a lăsat la mîntea lor fără judecată, să facă cele ce nu se cuvine*¹⁵⁷ și să *țină nedreptatea drept adevăr*¹⁵⁸: adică a putea ține o (ne)credință, a duce o viață plină de minciună și prefăcătorie despre Hristos, care este singurul Adevăr. O minte omenească sănătoasă, câtuși de puțin normală, o inimă omenească sănătoasă, recunoaște că Domnul Hristos este mai „folositor” existenței umane decât Antihrist.

Dar mulți oameni se dedau lui Antihrist și se încrâncenează în aceasta, și sînt împotriva lui Hristos, pentru că inima lor este prietenă plăcerii și mintea lor este prietenă patimilor, preferă plăcerile păcătoase și patimile seducătoare pentru a se pierde veșnic și pentru a muri veșnic, satisfăcându-și astfel printr-o tristețe îndulcită poftele depravate ale naturii lor păcătoase, în virtutea unui „bine” personal. Asemenea oameni nu fac

¹⁵⁵ Ioan, 8: 44, 32, 36.

¹⁵⁶ Romani, 1: 22-26; Ioan, 3: 19-21.

¹⁵⁷ Romani, 1: 28.

¹⁵⁸ Romani, 1: 18.

decât să întindă voalul necredinței lor pe ochii minții lor, pentru ca să nu poată vedea că numai în Domnul Iisus Hristos neamul omenesc poate fi salvat de păcat, de moarte și de Diavol¹⁵⁹.

Libertatea omului este imensă, atunci când vrea din proprie inițiativă să-L respingă pe Dumnezeu. El, creația lui Dumnezeu, să-L respingă pe Dumnezeu! În aceasta stă măreția dumnezeiască a omului, dar aici se ascunde pericolul satanic ce-l pândește: când răstignitorul se așează deasupra Răstignitului, a Creatorului său, omul devine satanicesc de murdar și de ticălos.

În Hristos Dumnezeu-Omul este dezvăluit și dovedit cu cea mai mare limpezime, chiar în modul logic omenesc, în modul cel mai convingător pentru conștiința omenească și pentru inima omenească, că El este Dumnezeu unic și adevărat, Mântuitorul unic și adevărat al omenirii. De această libertate depinde tot omul, cu toată viața și cu toată veșnicia sa.

Atunci când renunță la Domnul Hristos, oamenii acestei lumi nu vor găsi iertare pentru acest păcat vital, pentru acest păcat total, **căci nici un Dumnezeu, nici așa de mare, nici așa de bun și iubitor, nu mai poate fi dat omenirii, deoarece el nu există.** De aceea Domnul Hristos a declarat tăios, fără replică, pentru luarea-aminte a întregii omeniri:

De n-aș fi venit și nu le-aș fi vorbit, păcat nu ar avea; dar acum n-au cuvânt de dezvinovățire pentru păcatul lor. De nu aș fi făcut printre ei lucruri pe care nimeni altul nu le-a

¹⁵⁹ Matei, 9: 12-14.

*făcut, păcat nu ar avea; dar acum M-au și văzut și M-au urât și pe mine și pe Tatăl Meu*¹⁶⁰.

Neprimindu-L, respingându-L pe Domnul Hristos ca Dumnezeu unic și adevărat, Mântuitor unic și adevărat, Adevăr unic și adevărat, Dreptate unică și adevărată, Viață unică și adevărată, Dragoste unică și adevărată, Bucurie veșnică și adevărată, oamenii resping în realitate pe Cel Care singur ar putea să-i mântuiască de păcat, de moarte și de Diavol, să-i mântuiască de suferințele acestei lumi și a lumii cealalte.

Ce le rămâne atunci acestor oameni care-L resping pe Hristos? Ei nu mai au decât minciuna, moartea, păcatul și infernul; aceasta este de altfel opțiunea lor voluntară, alegerea lor deliberată. Și de aceea Dumnezeu le trimite lor o lucrare de amăgire¹⁶¹; și iată care este rezultatul lucrării acesteia, totdeauna satanică: din toată inima lor și cu toată mintea lor ei vor crede minciuna, minciuna lui Antihrist în ceea ce-L privește pe Hristos. Ori această minciună este o minciună totală, căci tot ce va putea zice de Hristos, ca toți predecesorii săi, nu este decât minciună, care-și trage originile de la tatăl minciunii, acela care nu mai poate, nici zice, nici face adevărul, căci cu toată ființa sa a căzut din adevăr, pentru că e în întregime transformat în minciună¹⁶².

Respingându-L pe Dumnezeu-omul, pe Hristos, sub influența, sub incitarea lucrării de amăgire, oamenii se pregătesc să creadă în Antihrist, care-i va conduce pe drumuri deschise spre a lor pierdere, spre a lor cădere,

¹⁶⁰ Ioan, 15: 22, 24.

¹⁶¹ II Tesaloniceni, 2: 11.

¹⁶² Ioan, 8: 44.

spre împărăția răului, spre infern. Și această minciună totală a Antihristului în privința lui Hristos, oamenii ce se cufundă în dragostea de sine și de păcat, o iau cu siguranță ca adevăr și ca cea mai veridică dintre realități; pe aceea Domnul Hristos o va nimici - cu suflarea gurii Sale! Aceasta este neputința reală a lucrării lor, a întregii lor lucrări.

Atunci când oamenii îl resping pe Dumnezeu, conștient și cu îndărătnicie, atunci când refuză să-L slujească, Dumnezeu, după *poftetele inimii lor, îi lasă la mîntea lor fără judecată*¹⁶³; atunci ei se lipsesc de minciună și, cu mîntea lor pervertită, își justifică și-și apără credința lor „creștină” în această minciună, viața lor în această minciună, pentru a fabrica o întreagă filozofie și o întreagă apologie a minciunii. În aceasta, Dumnezeu nu exercită nici o forțare a libertății lor; El nu le impune păcatul, moartea, răul sau pe Diavol.

În realitate, aceasta este cea mai oribilă cădere pentru om: creat după chipul lui Dumnezeu, creat pentru a crede în Adevărul veșnic și pentru a-l trăi, sufletul uman se încrede în păcat și alege să trăiască prin el, îl justifică, îi face apologia, îl face împărăția sa veșnică, adevărul său. Ori această minciună îl predă totdeauna în îmbrățișarea *tatălui minciunii*, o îmbrățișare din care el nu se va putea smulge niciodată. Se dă pe sine Diavolului încât păcatul îi devine un lucru natural:

*Când grăiește minciuna, grăiește dintru ale sale, căci este mîncinos și tatăl minciunii*¹⁶⁴.

¹⁶³ Romani, 1: 18, 24, 28.

¹⁶⁴ Ioan, 8: 44.

Căderea, decăderea satanică a minții umane, stă în aceea că ea mintea poate socoti minciuna ca adevăr și să trăiască în ea, că gândește prin minciună și că o apără ca pe ceva care i-ar aparține, ca ceva care i-ar fi dat de la natură. Prin orgoliu, acești oameni *s-au rătăcit în gândurile lor și inima lor cea nesocotită s-a întunecat, Ca unii care au schimbat adevărul lui Dumnezeu în minciună*¹⁶⁵. Nici o minciună nu vine din adevăr¹⁶⁶, ea vine totdeauna de la tatăl minciunii, Diavolul. Împărăția lui Hristos, Împărăția lui Dumnezeu, este totdeauna Împărăția Adevărului veșnic, și după Judecata de Apoi, *toți acei ce iubesc și fac răul vor rămâne afară pentru veșnicie.*

La Judecată, la Judecata de Apoi, se va mai păstra câte ceva din minciună, din toată minciuna Antihristului și a prietenilor săi? Minciună la Judecata de Apoi? Ea va fi judecată și găsită vrednică de osândă, asemenea cu toți care i s-au supus voit și care s-au lipit de ea. Pentru viața lor pe pământ, oamenii sînt în fața unei alegeri: sau pentru Adevărul lui Hristos, sau pentru minciuna lui Antihrist. Ori ei au ales minciuna, cu toate nedreptățile pe care le poartă în ea, aceste nedreptăți diabolice care i se opun lui Dumnezeu, Dreptății lui Hristos.

Și Adevărul lui Hristos? Este vreun adevăr comparabil cu acesta în toată istoria omenirii, este vreun adevăr a cărui caracter dumnezeiesc, veridic și veșnic, care să fie dovedit cu asemenea putere, cu asemenea convingere, cu asemenea evidență? Este vreun adevăr omenesc care să fi străfulgerat și luminat în asemenea măsură printre oameni, care să fi fost plin de atâta putere

¹⁶⁵ Romani, 1: 21, 25.

¹⁶⁶ I Ioan, 2: 21.

sfântă și Dumnezeiască, începând de la Sfinții Apostoli¹⁶⁷, și mai departe în toate generațiile de oameni, până la Judecata de Apoi? În omenire, nu este adevăr ca acela a lui Hristos, care s-a vădit astfel a fi nemuritor – în mijlocul tuturor morților – veșnic – în toate epocile – invincibil – pe toate câmpurile de luptă. În toată istoria omenirii, singur Adevărul lui Hristos s-a vădit mai tare decât tot păcatul, singur el a dezrobit pe om de tot păcatul, și astfel a dat oamenilor singura libertate, adevărată și veșnică¹⁶⁸.

De unde poate veni acesta? Aceasta vine din faptul că acest Adevăr este Dumnezeu-om, Hristos înviat, care este în credință Adevărul și Viața, Adevărul veșnic și Viața veșnică¹⁶⁹. Da, Dumnezeu-om, adică Unul din Sfânta Treime, în care Adevărul Dumnezeiesc se găsește în întregime. Adevărul Dumnezeiesc este în întregime în Dumnezeu-Om, în întregime în Tatăl, în întregime în Sfântul Duh care s-a arătat în lume, devenind ca sufletul Bisericii Sale: da, Duhul Adevărului conduce oamenii spre Dumnezeu și omul Adevărului, spre Hristosul cel Răstignit și Înviat¹⁷⁰; da, Duhul Adevărului călăuzește oamenii la tot adevărul, Cel care împărtășește tot Adevărul, prin nenumărații ucenici ai lui Hristos din Sfânta Biserică.

Dar când oamenii nu cred într-un asemenea adevăr, atunci ce merită? *Ca să fie osândiți toți cei ce n-au crezut adevărul, ci le-a plăcut nedreptatea*¹⁷¹. Căci dintre Hristos și

¹⁶⁷ Ioan, 17: 17.

¹⁶⁸ Ioan, 8: 32, 34, 36.

¹⁶⁹ Ioan 14: 6; I Ioan, 5: 20.

¹⁷⁰ Ioan, 14: 17.

¹⁷¹ II Tesaloniceni, 2: 12.

Antihrist, ei l-au ales pe Antihrist; dintre Adevăr și minciună, ei au ales minciuna; dintre Dreptate și nedreptate, nedreptatea. Iubind nedreptatea și preferând-o Dreptății lui Hristos, Adevărului lui Hristos, ce înseamnă aceasta? Această alegere confirmă și demonstrează că omul și-a predat și și-a încredințat inima minciunii, nedreptății, neadevărului. Aceasta vădește că omul s-a aliat cu Diavolul, că și-a însușit filozofia antihristică despre lume, concepția nihilistă despre om, Treime și despre Hristos.

Cât despre miracole, cele ale lui Hristos nu sînt mai mărețe, mai adevărate și mai Dumnezeiești decât făcăturile ale lui Antihrist? Cât despre stăpânire și putere, stăpânirea și puterea lui Hristos nu sînt o atot-stăpânire și o atot-putere absolute, față de stăpânirea și puterea lui Antihrist? Cât despre bine, dragoste și a dreptate, binele lui Hristos, dragostea lui Hristos sau dreptatea lui Hristos nu sînt pentru totdeauna incomparabil mai folositoare oamenilor decât așa-zisul bine al lui Antihrist, decât așa-zisa dragoste a lui Antihrist și decât așa-zisa dreptate a lui Antihrist?

Cu toate acestea, oamenii cred încă în minciună și nu în Adevăr, atîta timp cît preferă nedreptatea Dreptății, dacă îl resping pe Domnul Hristos pentru a-l primi pe Antihrist; aceasta este o dovadă că firea acestor oameni este total coruptă, ca și mintea, inima și conștiința lor. Coruptă pentru că este posedată. Doar o minte posedată poate să-l prefere pe Antihrist și să-L respingă pe Hristos; doar o inimă posedată poate să-l iubească pe Antihrist și nu pe Hristos; doar un om împietrit și nebun poate avea dragoste de păcat și de sine însuși și se poate transforma voit într-un diavol-om; **doar un om sinucigaș poate să-și**

omoare sufletul lepădându-se de Hristos Dumnezeu-
Omul pentru a servi ucigătorului și pizmașului
Antihrist.